

občinski poročevalec

GLASILO SOCIALISTIČNE ZVEZE DELOVNEGA LJUDSTVA DOMŽALE

Občinski poročevalec, glasilo Socialistične zveze delovnega ljudstva občine Domžale, izhaja dvakrat mesečno, na gospodinjstva v občini ga dobivajo brezplačno. Glasilo ureja uredniški odbor v sestavi: Karel Kumer, Matjaž Brojan, Miro Ušmer, France Tetovec, Duško Gogolja-vec, Marjan Božar, Stane Ovsenčičarja Puki in Jože Stok. Glavni urednik: Karel Kumer, tel.: 721-082, odgovorni urednik: Matjaž Brojan, tel.: 721-486, tehnični urednik: Zdravko Laporivnik, tel.: 721-082. Glasilo izhaja v nakladi 12.000 izvodov in ga tiska Društvo vajverca Domžale. Rokopise sprejema odgovorni urednik, Ljubljanska 94, Domžale, ne-ročne objave sprejema Delavski univerza Domžale, Kolesarova 6. Rokopisov ne vračamo, fotografije pa le izjemoma. Glasilo je na podlagi sklope številka 421/1/72 s dne 26. 11. 1974 Sekretariata za informacije izvršnega sveta SR Slovenije oproščeno plačila temeljnega danka od prometa proizvodov.

Glasilo je bilo dne 26. 7. 1970 odlikovano s Priznanjem Skupščine občine Domžale za uspešno informiranje, dne 24. 4. 1974 pa s srebrnim Priznanjem Osvobodilne fronte slovenskega naroda za uspešno informiranje delovnih ljudi in občanov občine Domžale.

DOMŽALE, 16. 6. 1982, Leto XXI, Št. 8

Pogled na gospodarjenje ob občinskem prazniku:

ODGOVORNO IN PRODORNO

Občinski praznik, ki ga praznujemo v spomin na Shod Ljudske fronte na Taboru nad Ihanom je še enkrat minil. Tudi tokrat smo se ob več priložnostih na različnih s slovesnostmi oplešanih prireditvah ozrli na naša ravnanja; gospodarska, družbenopolitična, siceršnja. Občinski praznik je vsekakor že tak mejnik, ko vsakoletno opravimo tak pregled... Kaj nam je pokazal letošnjil!

Čeprav tudi naše domžalsko gospodarstvo bremenijo otežkočeni pogoji gospodarjenja, pomanjkanje repromaterialov in surovin in stabilizacijske dileme, samo v preteklosti dosegli nekaj uspehov, ki dvigajo naša prizadevanja v občini na raven najuspešnejših v republiki. Zelo odmevni so rezultati v izvozu, četudi v absolutnih zneskih ne gre za enormne vsote, uspehi na področju malega gospodarstva, nove proizvodne zmogljivosti v mengeškem Filcu in moravški Rašici, uspehi pri povečevanju proizvodnje hrane, zagotavljanju premoga za potrebe občanov, prehrabmenih blagovnih rezerv; uspehov, ki so nam dejansko v ponos pa je še in še. Ob vsem tem lahko govorimo, če gledamo na minulo obdobje samo s stališča vrednotenja naših gospodarskih ravnanj, da uresničujemo ekonomsko politiko v občini dosledno v pravi vsebinsko in formalno neizkrivljeni stabilizacijski naravnosti. Ta naravnost, ki je v občini že več let sprejeta in uresničevana, ni nekaj deklarativno vsiljenega. Izšla je že pred leti iz objektivnih potreb, ki so se že tedaj kazale v povečevanju izvoza, zmanjševanju vsakovrstne porabe, smotrne izrabe prostora itd.

Ob največji odgovornosti uresničevati tako orientacijo tudi v prihodnje, lahko kljub težavam še naprej z realnim optimizmom gledamo v prihodnost. Kajti zagotovo je moč preseči tudi današnja ravnanja, še povečevati odgovornost, izboljševati izrabo delovnega časa, izkoristke pri materialih ter vse tisto, kar prinaša boljši delovni in materialni izplen našemu združenemu delu.

Seveda je za to potrebno široko, frontno družbenopolitično delo na vseh ravneh. Zmogli ga bomo!

Občinski praznik v prihodnjem letu nam bo to zagotovo potrdil!

Matjaž Brojan

MITJA RIBIČIČ — ČASTNI OBČAN DOMŽALSKE OBČINE

Predlog OK SZDL Domžale kot frontno organizirane najširše družbenopolitične organizacije je zasnovan na trdnem spoznanju, da se to posebno priznanje ne daje samo zaradi udeležbe tov. Mitje Ribičiča v NOV ali zaradi dejstva, da je predlagani bil veskozi nosilec zelo pomembnih družbenih funkcij. Predlog pomeni ovrednotenje tesne povezanosti mladega revolucionarja-intelektualca s preprostimi, zavednimi prebivalci, kjerkoli se je po svojih dolžnostih nahajal, zlasti pa na območju občine Domžale in še posebej na območju „moravške republike“. Tesne vezi, ki jih je vzpostavljaj v času revolucionarnega boja, so se krepile vse doslej in pogojevale vstopanje novih aktivistov na sceno politične bitke za socialistično samoupravljanje.

Mitja Ribičič, častni občan domžalske občine (ta naziv so mu podelili na slavnostni seji domžalske delegatske skupščine), si ogleduje izdelek Marjana Smolnikarja; v njegovi obrtniški delavnici so izdelali razstavljeno gostilniško opremo

Mitja Ribičič-Ciril ni bil in ni mogel ostati samo domžalski, moravški. Nesporno je, da so ga naši delovni ljudje in občani sprejeli za svojega in smo ponosni nanj. Zato je želja, da to izrazimo v posebni listini, razumljiva, saj izraža hvaležnost in ponos — na moravško republiko, na vezi, ki so stkane v trpljenju in se ne morejo nikoli potrgati. Prav zato je Mitja Ribičič-Ciril tudi naš in bo to tudi ostal.

Predlog o podelitvi naziva častni občan občine Domžale tov. Mitju Ribičiču-Cirilu je obravnavalo in soglasno sprejelo Predsedstvo občinske konference SZDL, in vse ostale družbenopolitične organizacije občine Domžale v februarju in marcu 1982. Podelitev priznanja in izročitev listine o častnem občanu občine Domžale so opravili na slavnostnem zasedanju Skupščine občine Domžale 22.5.1982.

IZ VSEBINE:

PODELITEV OBČINSKIH IN ZVEZNIH
ODLIKOVANJ

SINDIKAT MORA STALNO VZPODBUJATI
USMERJATI, DA AKTIVNEJE SODELUJEMO
V UPRAVLJANJU CELOTE ZDRUŽENEGA DELA
(Kardelj)

PODELITEV OBČINSKIH IN ZVEZNIH ODLIKOVANJ

Na podlagi 235. člena Statuta občine Domžale (Uradni vestnik št. 4/79, 7/80 in 4/82) in 10. člena odloka o podeljevanju priznanj občine Domžale (Uradni vestnik 18/80) je Skupščina občine Domžale na 2. seji družbenopolitičnega zbora z dne 12.5.1982, 2. seji zbora krajevnih skupnosti dne 13.5.1982 in 2. seji zbora združenega dela z dne 13.5.1982, sprejela sklep o podelitvi občinskih priznanj naslednjim:

Listino o priznanju so prejeli:

Anton Hiti, OO ZZB NOV Induplati, Bernarda Pavlič, Franc Šarc, Ana Kveder, Jože Josipovič, Planinsko društvo „Janez Trdina“ Mengeš, Kulturno društvo „Svoboda“ Mengeš, Vinko Trojanšek, Jamarsko društvo „Simon Robič“ Domžale, Stanislav Končan

Bronasto plaketo občine so prejeli:

Danica Rostan, Ana Bešter, Fani Gostinčar, Magda Doboviček, Tone Peterka, Miha Gregorc, Peter Lavrič, ing. Andrej Počivavšek, Milan Marolt, Miro Ukmar, Zora Uštar, Lado Škrjanec, Josip Mavko, Slavko Povž, Fani Jahič, Jože Lah, Barbara Peterlin

Srebrno plaketo občine so prejeli:

Gizela Rihtar, Albin Zajc, Ivan Hiršman, Mirko Gregorčič, Pavle Grandovec, Valentin Breznik, Peter Primožič, Janez Kralj, Stane Mlakar, Franc Herle

Zlato plaketo občine so prejeli:

Anton Cerar, OK SZDL Koprivnica

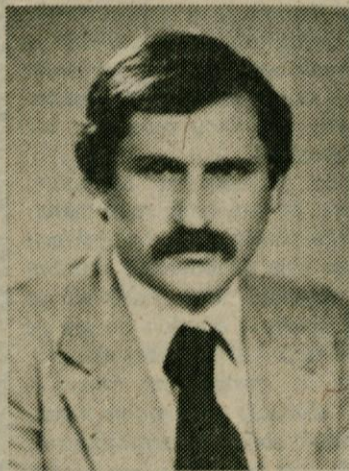
Bronasto plaketo občine Domžale sta prejeli:

DO TEKSTIL – proizvodno in trgovsko podjetje Ljubljana, M. Pijade 3, RAŠICA – Tovarna pletenin Ljubljana.

SINDIKAT MORA STALNO VZPODBUJATI, USMERJATI, DA AKTIVNEJE SODELUJEMO V UPRAVLJANJU CELOTE ZDRUŽENEGA DELA (Kardelj)

(razgovor s predsednikom in sekretarjem OS ZSS Domžale)

Na zadnji skupščini občinske organizacije Zveze sindikatov Slovenije Domžale je bilo izvoljeno tudi novo vodstvo. Novega predsednika tov. Birk Mira in novega sekretarja tov. Markovič Štefana smo poprosili, naj nam predstavita izhodišča za nadaljnje delo ter obenem opozorita na nekatere probleme, ki zahtevajo takojšnjo akcijo.

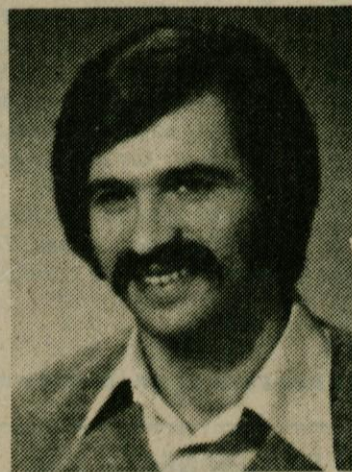

Novo vodstvo ima verjetno tudi nove zamisli o še boljši organiziranosti sindikalne organizacije?

Naša prva naloga je, da se še bolj povežemo z osnovnimi sredinami, kar bo odseval tudi program, ki ga bo na osnovi že sprejete programske usmeritve sprejelo predsedstvo. Obenem smo se odločili, da bomo ob zadolžitvah posameznih članov predsedstva skušali vzpostaviti kar najboljšo povezavo med občinskim svetom in njegovimi organi ter OOS. Skušali bomo kar največ pomoči nuditi predsednikom OOS, ki so često preobremenjeni z vrsto materialov z naše strani, pogrešajo pa predvsem neposrednih kontaktov. Še več pozornosti bomo namenili obiskom v temeljnih sredinah in sprotnemu reševanju vseh problemov.

Ena izmed pomembnih (če ne celo najpomembnejša) nalog v sedanjem trenutku je spremljanje in vključevanje delavcev v zaostrene gospodarske situacije.

Sindikatu ima še posebno zahtevne naloge v sedanjem družbenogospodarskem trenutku, ko mora skupaj z drugimi subjektivnimi silami doseči, da bomo z več in boljšim delom reševali zaostreno situacijo in da moramo poleg gospodarske stabilizacije doseči tudi stabilnost našega samoupravnega socialističnega sistema. Pri tem ne gre pozabljati, da sistem samoupravljanja ne more delovati sam po svojih zakonitostih brez celovite zasnovanosti motivov za njegovo polno uveljavitev. Omenimo naj tudi delo sindikalne organizacije v zvezi z novim zakonom o deviznem poslovanju ter dejstvo, da si bodo OZD le z izvozom na konvertibilno območje omogočile kolikor toliko normalno oskrbo s surovinami in s tem tudi normalno proizvodnjo.

Za nami je obdobje, v katerem smo poleg novih delegatov izvolili tudi mnogo novih sindi-

(Nadaljevanje na 3. strani)

Na svečani seji skupščine občine so podelili tudi zvezna in občinska odlikovanja. Na sliki: odlikovanje prejema Andrej ing. Počivavšek

kalnih funkcionarjev, med njimi precej takih, ki še niso najbolje seznanjeni z vsemi nalogami sindikata.

Sindikalna organizacija je delegatskim volitvam namenila zelo veliko pozornosti, saj je na temelju analize dosedanjega delovanja delegatskega sistema pristopila k pripravam in izvedbi volitev za tretje delegatsko obdobje. Še bolje bomo morali krepiti delovanje tega sistema, naša naloga pa je, da tudi naša delegacija v družbenopolitični zbor zaživi in da sindikalni delavci razpravljajo o vseh pomembnejših vprašanjih, ki jih bo obravnaval DPZ. Pri tem bo morala biti naša delegacija resnično prenašalec stališč sindikalne organizacije in vseh njenih članov, kajti le tako bo opravičila svoje delo; zavedati pa se moramo, da pri tem ne smemo mimo vsklajevanja stališč v okviru SZDL.

Med novimi predsedniki in člani izvršnih odborov OOS je resnično veliko imen; za njihovo usposabljanje in izobraževanje bomo že v mesecu juniju pripravili seminar, v okviru katerega se bomo dogovorili o metodah delovanja, o aktivnostih na področju delitve osebnega dohodka in sredstev za skupno porabo, o pripravah na kongrese Zveze sindikatov Slovenije in Jugoslavije, skušali bomo doseči, da bomo v slehernem okolju izdelali program, iz katerega bodo razvidne njene aktivnosti v pripravah na kongres.

V nekaterih sredinah OOS še ne delajo tako kot bi morale, oz. sploh še niso ustanovljene, tu mislimo predvsem na sredine, kjer je zaposlenih več delavcev?

Naša akcija je usmerjena tudi na to področje, pred nami je zlasti ustanovitev osnovnih organizacij v FAM Kruševac in Elektro Področje, precej aktivnosti pa bo potrebnih tudi za aktivno delo OOS v novo oblikovanem Komunalnem podjetju. Analizirati in okrepiti bo potrebno delo konferenc OOS v posameznih sredinah, poživiti pa bo potrebno tudi delo posameznih odborov dejavnosti.

Ugotovljamo, da delovne organizacije še niso dobro vključene v delo krajevnih skupnosti, da se še vedno kaže dvojnost interesov: na eni strani krajan kot delavec v DO, na drugi strani pa kot občan v KS.

Verjetno mislite na premaj-

hno delegatsko povezavo, ki jo sedanje skupščine KS, v katerih so delegati izvoljeni tudi po delovnem principu, ne zagotavljajo v večji meri, kajti povezava čisto ostane le pri izvoljenem delegatu, ki čisto pravzaprav ne ve, kaj je njegova dolžnost. KS kažejo voljo in pripravljenost, da bi se trdneje povezovale in ob tem naj omenimo, da je v sredinah, kjer je število DO majhno, povezovanje zelo uspešno, saj se kaže obojestranski interes, kajti v teh DO so zaposleni zlasti delavci iz njene okolice in razumljivo je, da je interes za povezovanje večji, kot v sredinah, kjer delavci le prihajajo na delo iz okoliških KS. Naša akcija bo usmerjena v ustanavljanje koordinacijskih svetov sindikata. Doslej je tak svet ustanovljen le v Mengšu in skupaj z drugimi družbenopolitičnimi organizacijami bomo skušali doseči, da se bo ta povezanost konkretizirala tudi v samoupravnem povezovanju in dogovarjanju.

Omenili ste skupno delovanje oz. aktivnost družbenopolitičnih organizacij.

To delo ni vedno dovolj koordinirano, često probleme obravnava vsaka družbenopolitična sredina za sebe, namesto da bi jih obravnavali celovito in skupno pristopili k posameznim akcijam. Enotnost mora biti že od vrha, še posebej pomembno pa je, da je ta enotnost tudi v temeljnih sredinah, kjer je potrebno več usklajevanja in dogovarjanja in manj vztrajanja na določenih pozicijah. Prav aktivnosti ob pripravah na mladinske delovne akcije ali pa ob podpisovanju samoupravnega sporazuma o novoletnem obdobju otrok za novo leto so pokazale, da rezultati zaradi neusklajenega dela vseh DPO niso bili dobri.

Konferenca o socialni varnosti je za nami, stališča pa se uresničujejo v praksi. Kako?

Naša programskizhodišča za nadaljnje delo veliko govorijo o uresničevanju stališč in usmeritev 3. konference ZSS. Pri tem smo opozorili na aktivnosti pri oblikovanju Zakona o delovnih razmerjih, pri pripravi dopolnitve zakonodaje o zaposlovanju, treba bo realizirati nekatere ugotovitve o družbenoekonomskem položaju žensk, možnosti za ukinitje nočnega dela, pa tudi zagotavljanje zaposlovanja delavcev v OZD, ki bi se znašle v gospodarskih težavah.

Hitreje bo potrebno uresni-

čevati samoupravni sporazum o pogojih zaposlovanja in minimalnih standardih za življenske in kulturne razmere delavcev (gradnja samskih stanovanj) ter skušali delovati v poenotenju kriterijev za solidarnostna stanovanja ter usklajen prehod na ekonomske stanarine. Čakajo nas naloge na področju izobraževalne in raziskovalne dejavnosti (zagotavljanje pogojev za izvedbo proizvodnega dela, aktivnosti na področju inventivne dejavnosti), pozabiti pa ne smemo tudi na zagotavljanje zdravih, varnih in humanih delovnih in življenjskih razmer delavcev ter njihovega oddiha, športa in rekreacije.

Morda še kaj za konec?

Dejstvo je, da bomo gospodarsko stabilizacijo, dvig produktivnosti dela, dvig kakovosti proizvodnje in večje konkurenčnejše zmožnosti za izvoz našega blaga, ob upadanju življenskega standarda, dosegli preko pravil-

nejšega vrednotenja proizvodnega in ustvarjalnega dela. Prepričana sva, da se združeno delo ne boji oblikovanja objektivnih meril vrednotenja rezultatov dela, toda pod pogojem, da se gospodarstvo razbremeni odvečnih oz. prevelikih obremenitev drage družbene režije, podružbljanja izgub, vseh vrst solidarnosti itd. . . .

Hotenja, združenega v zavestnih subjektivnih angažiranih političnih silah, pravilno naravnanih v dobro delavca in občana, moramo zmagati v boju za resnično samoupravljanje. Večkrat je bilo poudarjeno, da nobena revolucija ne more obdržati revolucionarne kontinuitete, če se ustavi pri generaciji, ki jo je izvedla, ob tem pa ne smemo pozabiti tudi, da brez dobrega dela v vseh sredinah in na vseh nivojih ne bo več dobrega in lagodnega življenja.

Vera

BOJ ZA PRAVICE DELAVSKEGA RAZREDA SE BIJE V TEMELJNIH SREDINAH

(ob skupščini sindikalne organizacije)

Občinski svet Zveze sindikatov Slovenije Domžale si je vseskozi prizadeval uresničevati temeljne naloge našega sistema in sproti razreševati nastajajoče probleme, ki so izhajali iz vsakodnevnega življenja in dela ter je njihova razrešitev pomembna za nadaljnji razvoj delavskega razreda, je zapisano v uvodu k poročilu o delu sindikalne organizacije v naši občini v preteklem mandatnem obdobju.

Delovalo je veliko število svetov in odborov, aktivno je bilo predsedstvo, obenem pa so k uspešnemu razreševanju problematike na posameznih področjih prispevali tudi odbori sindikata posameznih dejavnosti. V poročilu, ki so ga delegati soglasno sprejeli in podprli z nekaterimi razpravami, je bilo največ pozornosti namenjene razvoju gospodarstva v občini, ob tem pa je bilo poudarjeno, da moramo zagotoviti, da bo delavec bolj kot do sedaj odločal o ustvarjanju dohodka ter njegovi delitvi, današnja gospodarska situacija pa zahteva tudi ponovno preverjanje sprejetih planov ter združevanje sredstev za izvozno usmerjene investicije,

povečevanje izvoza na konvertibilno področje, optimalno izkoriščanje obstoječih kapacitet in investicij v takšne proizvodne programe, ki bodo lahko zagotavljali čimvečji izvoz.

Vse delo občinskega sveta in njegovih organov je izahajalo iz usmeritev sprejetih na 9. kongresu in stališč treh konferenc, ki se pospešeno uresničujejo v naši družbeni praksi. Vseskozi smo si prizadevali krepiti vlogo in položaj delavca v družbenoekonomskih odnosih in sistemu socialističnega samoupravljanja, pri čemer je bilo največ narejenega na področju samoupravne organiziranosti, kjer naj bi

(Nadaljevanje na 4. strani)

delavci postali odgovorni gospodarji svojega dela in temeljni nosilci ustvarjanja, pridobivanja ter razporejanja dohodka.

V okviru razvoja proizvodnih sil in krepitve materialne podlage dela in stabilizacije, je bilo prizadevanje usmerjeno v povečevanje vloge in odgovornosti delavcev za smotno upravljanje z družbenimi sredstvi, kajti le na tak način lahko dosežemo dinamičen in skladen družbeno-ekonomski položaj. Veliko je bilo razreševanja na področju planiranja, zaposlovanja, pridobivanja, razporejanja in uveljavljanja delitve po delu ter rezultatih dela, kjer smo gradili na temeljih II. konference ZSS, sindikalna organizacija pa ni stala niti ob strani, ko se je krepila vloga delavcev zaposlenih pri obrtnikih.

Analiza delagatskega sistema, ki je pokazala zlasti pomanjkljivosti v dejavnosti konferenc delegacij, povezanosti delegacij z organi upravljanja ter strokovnimi službami, povratno informacijo, je služila kot izhodišče v pripravah in izvedbi tretjih skupščinskih volitev, kjer so bili doseženi zelo lepi rezultati, že sam odstotek volilne udeležbe (95,5) pa je pokazal, da smo bili na volitve dobro pripravljeni.

V zadnjem času je bilo zaradi 3. konference, ki je bila namenjena socialni varnosti, vrsta razprav in okroglih miz, v priprave nanjo pa so se vključile tudi SIS, kajti področje socialne varnosti je izredno kompleksno in zahtevno, zato bo potrebno še veliko akcij, velik prispevek k uspešnemu uresničevanju pa lahko prispevajo SIS in drugi družbeni dejavniki.

Veliko je bilo narejenega na področju utrjevanja organiziranosti in kadrovskega usposabljanja sindikalnih aktivistov. Tretje delegatsko obdobje nam nalaga nove naloge v zvezi z usposabljanjem delegatov, kjer je potrebno takoj pričeti s šolo samoupravljanja, zapolniti bo potrebno nekatere vrzeli na področju SLO in DS ter v sistemu informiranja, kjer je zlasti pri izdajanju različnih glasil sindikat še premalo prisoten. Pomembno delovanje sindikalnega članstva je tudi uresničevanje koncepta usmerjenega izobraževanja, kjer lahko največ storimo na področju izboljšanja pogojev proizvodne in delovne prakse.

Dosedanja ocena dela občinskega sindikalnega sveta je služila za oblikovanje programskih izhodišč za delovanje v prihodnje, kjer so bila zlasti izpostavljena naslednja področja:

- uveljavljanje družbeno-ekonomskih in družbenopolitičnih odnosov,
- uresničevanje stališč in usmeritev 3. konference ZS,
- splošna ljudska obramba in družbena samozашčita,
- organizacijsko-kadrovska krepitev organizacij in organov ZSS,
- samoupravno obveščanje delavcev in
- družbenopolitično usposabljanje.

V zvezi s krepitvijo sindikalne organizacije je bilo opozorjeno zlasti na naslednje:

- boj za pravice delavskega razreda se bje v temeljnih sredinah, zato je pomembno, kakšna je pomoč OO ZSS,
- ne smemo dopuščati, da se sindikat potiska samo v zaščitniško vlogo delavca, v delovnih odnosih in v boju za vsakodnevne ekonomske in socialne zahteve, temveč moramo biti prisotni oz. nam mora biti omogočen vpliv na poslovne odločitve,
- sindikat se mora odlepiti od poslovnih struktur, da pa bo to mogoče, se morajo njegovi člani ustrezno usposobiti,
- v vseh sredinah je treba odločno postaviti zahtevo po sprotnem seznanjanju z dogajanjem, ne pa dovoljevati, da se sindikatu nalagajo vedno nove naloge, katerih prav zaradi nepravočasne vključenosti v dogajanje ni vedno sposoben uspešno izvesti. Potem pa se dogaja, da se ravno tisti, ki bi morali največ storiti skrivajo za nemočjo sindikata, pred tem pa niso, čeprav imajo vse možnosti v rokah, poskrbeli za ustrezno krepitev sindikalne organizacije,
- sistem nam daje čudovite možnosti za uresničevanje skupnih interesov, samo vsak se mora otresti prevlade svojih lastnih interesov.

Na skupščini občinske sindikalne organizacije so izvolili tudi novo vodstvo. Za predsednika so izvolili Mira Birka, za podpredsednika Jožeta Kopušarja, za sekretarja pa Štefana Markoviča.

(Vera)

TUDI V MENGŠU 88 DREVES ZA TITA

Ob 90-letnici rojstva tovariša Tita, ob občinskem prazniku in ob dnevu mladosti je bil v Mengšu odprt drevored z 88-imi drevesi za Tita. Slovesnosti so se udeležili številni predstavniki občinskega in krajevnega družbenopolitičnega življenja, številni krajanje; mengeška godba, MPZ pod vodstvom prof. Tomaža Habeta in članice šolskega kulturnega društva pa so izvedli krajši kulturni spored. Po slavnostni otvoritvi se je razvil po drevoredu sprevod, ki je bil skoraj daljši kot drevored, kar po svoje izpričuje, kaj pomeni krajanom spomin na velikana naše in svetovne revolucije.

Najprej je spregovoril Marko Hribar, predsednik skupščine KS Mengeš, ki je med drugim poudaril, da park odpiramo ob 90-letnici našega velikega voditelja in misleca z željo, da bi dobro služil mladini, katero je Tito tako neizmerno ljubil. Dela za park so se pričela pred dvema letoma, izvajala pa so se pod vodstvom KS, DPO in TOD Mengeš. Vanj je vloženi veliko udarniških ur, veliko pa so prispevale tudi mengeške DO in Komunalno podjetje Domžale, bodisi z brezplačnim delom ali s cenejšimi storitvami. Da so krajanje Mengša dobili ta park, se je treba zahvaliti tudi šolski mladini, tabornikom, ZB NOV Mengeš in drugim krajanom. Samo še zgovoren podatek: v park je bilo vgrajenih preko petsto ur prostovoljnega dela, navoženo je bilo čez 1300 kubičnih metrov različnega materiala, park pa je „vreden“ najmanj 250.000 ND, seveda pa veliko več pomeni kot pridobitev za vse krajanje, predvsem pa za mladino.

V Mengšu so odprli spominski park 88 dreves za Tita. Na sliki: Marko Hribar med otvoritvenim govorom. Avtor obeležij na obeh straneh parka je Peter KRUSNIK, ki je domiselno izkoristil razvejano hrastovo deblo

Predsednik občinske skupščine Domžale Karel Kušar pa se je v svojem govoru najprej na kratko dotaknil majskih obletic, o mengeškem parku pa je dejal, da bo v krošnjah dreves šelestela pesem zahvale tovarišu Titu, očetu naše socialistične stvarnosti in bratskih vezi med narodi in narodnostmi vse Jugoslavije.

Marko Hribar je potem predal park v varstvo Turističnemu olepševalnemu društvu. Predsednik TOD Mengeš Milan Jenčič se je zahvalil za zaupanje in ob tem poudaril, da je park najlepše darilo mladini ob dnevu mladosti in ob prazniku občine Domžale.

Ob razstavi malega gospodarstva:

DOMŽALSKI SINDROM

Razstava malega gospodarstva, na kateri je prikazalo rezultate svojega tehnološkega, razvojnega in proizvodnega snovanja okrog 180 obrtnikov, je v slovenskem prostoru vzbudila nemajhno zanimanje. Ne le obisk najvišjih predstavnikov javnega in političnega življenja na čelu s predsednikom predsedstva SRS Viktorjem Avbeljem ter predsednikom republiškega Izvršnega sveta Janezom ZEMLJARIČEM, temveč tudi obisk poslovnih predstavnikov slovenskega združenega dela daje domžalski razstavi poseben poudarek.

Razstave, katere ogled je bil brezplačen (trajala je od 26.5. do 30.5.) je svojevrstna sinteza sposobnosti zasebnega dela, to je tistega dela družbene reprodukcije, ki mu marsikje, glede na njegove potencialne možnosti organizirati se in proizvajati, niso posvečali nobene pozornosti.

V Domžalah pravzaprav nismo storili nič posebnega, nič takega, kar bi bil lahko poseben recept za predstavnike slovenskih občin, katerih predstavniki (predsedniki Izvršnih svetov) so si razstavo ogledali.

Preprosto gre v Domžalah za to, da se je ob pametni davčni politiki, načrtnem in strpnem razvoju in v ugodni družbenopolitični klimi razvijala in stimulirala zasebna iniciativa, zlasti tista, ki je dolgoročno dajala obete tudi za družbene koristi.

Z razstavo je v največji meri očitna pravilnost takega ravnanja, pokazalo se je, da je bilo pametno stimulirati z olajšavami in krediti zasebno delo, zato so sadovi tu.

Drugje se takim rezultatom obrti, ki v Domžalah združuje 1000 obrtnikov oz. 2043 zaposlenih, zelo čudijo. Pa ni potrebno nobeno začudenje, saj so ob istih ukrepih in enakem razumevanju velike pomembnosti malega gospodarstva — rezultati prav lahko enaki. To pa tembolj, ker bo tako lahko tudi drugje malo gospodarstvo dosegalo pomembne dosežke v nadomeščanju uvoza in perspektivno — kot v Domžalah nekateri že počno — celo izvažala.

M. Brojan

DVE PUBLIKACIJI

Ob razstavi malega gospodarstva v Domžalah so predstavili tudi dve publikaciji. V prvi — t.j. priložnostni brošuri so navedeni vsi podatki, ki zadevajo pripravo in organizacijo razstave, predstavljeno je delo obrtnega združenja Domžale, Sklada za dopolnilno izobraževanje ter obrtne zadruge Zora.

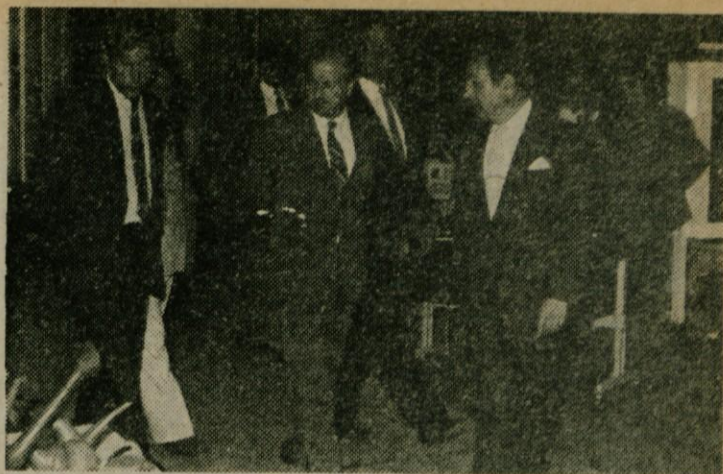
Posebno pozornost je vzbudila študija Toneta Ravnikarja, v kateri je avtor znani domžalski amaterski raziskovalec krajevne preteklosti, rekonstruiral razvoj različnih obrtnih dejavnosti v občini skozi stoletja.

Publikacijo, ki ji je uvodnik namenil predsednik skup. občine Karel KUŠAR poživlja osmerorib Milana MERHARJA na temo različnih obrtnih oz. roko-

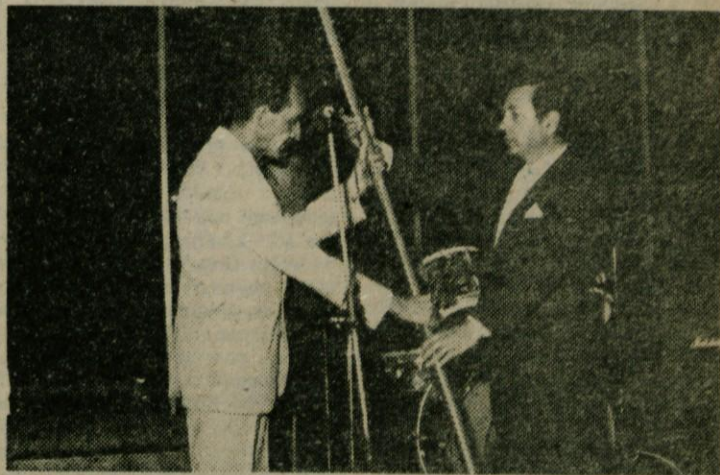
delskih opravil. Publikacija je izšla v 3000 izvodih.

V drugi nekoliko krajši publikaciji Domžalčani predstavljajo svoje gostinstvo. V preglednici gostinske ponudbe v občini so vse gostilne razvrstili v 4 kategorije, bifeje pa v 3.

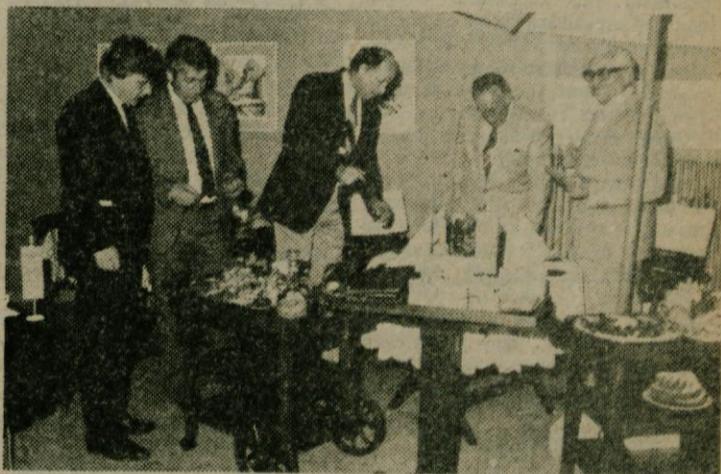
V prvi kategoriji predstavljajo 15 kakovostnih zasebnih gostinskih obratov z navedenimi zmogljivostmi, obratovalnim časom gastronomskimi posebnostmi, predstavljajo pa za vsako gostilno posebej tudi tradicionalen „Železni repertoar“. Publikacija „Gremo v dobro gostilno“ je rezime delovanja posebne občinske komisije, ki je na podlagi odredbe o ocenjevanju gostinskih lokalov lani v maju in juniju ocenila vse gostinske lokale na območju občine.

Razstavo so si ogledali tudi najvidnejši predstavniki javnega in političnega življenja, med njimi predsednik predsedstva SRS Viktor Avbelj, ter predsednik republiškega izvršnega sveta Janez Zemljarič

V dneh razstave so razvili tudi prapor obrtnega združenja. Na sliki: predsednik Sob Domžale Karel Kušar izroča prapor predsedniku Združenja obrtnikov Borisu Liebru

Med pogrinjki je strokovna komisija ocenila, da so pripravili najlepši pogrinjek v gostilni Rus na Prevojah

OGLAS

Vzamem v najem ali kupim prostor primeren za cvetličarno. Nudim takoj vseljivo enosobno stanovanje v Ljubljani. Ponudbe pošijite pismeno na uredništvo pod šifro „Domžale“.

OGLAS

Dne 2. junija 1982 sem izgubil očala na poti od Zdravstvenega doma Domžale do Cankarjeve 13. — Jenko

PROBLEM DIMNIKARJEV JE PRECEJ

Komunalno podjetje Ljubljana, TOZD Dimnikarstvo, Ljubljana, Cesta VI. korpusa 17 opravlja dimnikarske storitve na področju Domžal že preko 20 let.

Zakon o dimnikarski službi ter v zvezi z zakonom o dimnikarski službi in zakonom o varstvu zraka nalagata dimnikarskim delavcem veliko odgovornost in obveznost, da se zgoraj imenovani predpisi tudi uresničujejo v praksi.

Moramo povedati, da smo do leta 1974 še nekako lahko zadovoljili predpisom in zahtevam uporabnikov kurilnih, dimovodnih ter prezračevalnih tuljav, po letu 1974 pa so se začeli pojavljati problemi glede opravljanja dimnikarskih storitev, predvsem glede pomanjkanja dimnikarskih delavcev, nadalje povečanja kurilnih in dimovodnih naprav z zgraditvijo novih naselij oziroma intenzitete individualne gradnje.

Zavedamo se, da je problematika opravljanja dimnikarskih storitev na področju Domžal iz meseca v mesec večja, ker dimnikarskih delavcev primanjkuje, ker se obstoječi dimnikarji preusmerjajo v druge dejavnosti, kjer imajo boljše pogoje dela, boljše osebne dohodke, skratka dimnikarji imajo izredno nizek družbeni standard z ozirom na odgovorno delo, ki ga opravljajo. Za primer: KV dimnikar ima osebni dohodek za redni delovni čas med 8-9 tisoč dinarjev, VK dimnikar pa med 10 in 11 tisoč dinarjev.

Zdravju škodljivo delo

Dimnikarski poklic je zdravju zelo škodljiv poklic, kar je razvidno iz zdravstvenih pregledov, da ima približno 1/3 zaposlenih v naši temeljni organizaciji večja ali manjša poklicna obolenja ali celo prepoved opravljanja dimnikarskega dela. Na področju Domžal je trenutno zaposlenih 8 dimnikarskih delavcev. Ako bi hoteli redno opravljati vse storitve vključeno tudi meritve dimne in druge emisije kurišč, bi potrebovali 14 dimnikarjev. V naši temeljni organizaciji se trudimo, da bi zadevo vsaj nekoliko izboljšali, vendar ni mogoče dobiti dimnikarskih delavcev. Obveščamo občane na področju Domžal, da imamo v Ljubljani in drugih občinah, kjer opravljamo dimnikarske storitve še večje kadrovske in druge probleme, za kar pa ni iskati krivde samo v naši temeljni organizaciji, ampak je kriva družbenopolitična skupnost, katera ni nudila ustrezne podpore oziroma pomoči glede pomena dimnikarskega poklica.

Boljši dohodki nujni...

Dimnikarski delavci bi morali imeti takšne osebne dohodke, ki bi presegali osebne dohodke drugih poklicev, ker le osebni dohodek oziroma materialna podlaga privlači dimnikarja, da ostane v dimnikarskem poklicu. Dimnikarske organizacije pa boljših osebnih dohodkov ne morejo nuditi, ker poslujejo skoraj na meji rentabilnosti, ker ni zato urejena cena za opravljanje dimnikarskih storitev.

V naši temeljni organizaciji se vprašujemo, kako je mogoče, da imajo v sosedni občini (Kamnik) dimnikarji tudi do trikrat večje cene kot so v Ljubljani ali Domžalah. Na področju Domžal nismo več v stanju redno pokrivati celotnega področja, zato so določeni predeli, ki jih dimnikar ne obišče tudi več kot leto dni, kar povzroča izredne probleme pri delovanju kurilnih in dimovodnih naprav odnosno povečanja porabe goriva, večje onesnaževanje zraka in zanemarjanje preventivne požarne varnosti, kar najbolj občutijo delavci požarne inšpekcije. Moramo poudariti, da so dimnikarski delavci desna roka pri sodelovanju s požarno inšpekcijo.

V prihodnje nekoliko drugače

V letu 1982 od julija meseca naprej bomo nekoliko spremenili način opravljanja dimnikarskih storitev tako, da bomo združili Lukovico in Domžale in delo v nekaterih predelih opravljali na dva meseca tako, da bodo uporabniki kurilnih in dimovodnih naprav tam, kjer do sedaj ni bilo dimnikarja, tudi imeli opravljene dimnikarske storitve.

Nekatere vasi, ki spadajo pod občino Ljubljana-Bežigrad in so te vasi do sedaj opravljali dimnikarski delavci iz Domžal, bodo v teh vaseh v bodoče dimnikarske storitve opravljali dimnikarski delavci iz Ljubljane in tako delno razbremenili dimnikarske delavce iz Domžal.

Kje so dimnikarji?

Obveščamo občane na področju Domžal, da imajo dimnikarski delavci svoje delovne in kopalne prostore na Prešernovi 7/a v Domžalah, občani se lahko v pisni obliki ali osebno obračajo na dimnikarske delavce glede raznih potreb ali reklamacije, ker le tako se bodo v bodoče hitreje zadeve reševale. Menimo, da bi bil takšen odnos boljši kot je sedaj ko se v glavnem občani pritožujejo na inšpekcijske službe, predvsem na požarno inšpekcijo. Naša temeljna organizacija v imenu dimnikarskih

delavcev iz Domžal poziva vse občane na področju Domžal, da z razumevanjem gledajo na probleme, ki se pojavljajo v zvezi z upravljanjem dimnikarskih storitev.

Nadalje želimo večjega sodelovanja pri reševanju drugih proble-

mov, družbenopolitičnim skupnostim pa, da podpro težnjo naše temeljne organizacije za boljše materialne pogoje dimnikarstva, ker le tako bomo lahko zadržali vsaj dosežanje dimnikarje v dimnikarskem poklicu.

Vinko Kraner

KAKO NAJ PRIDEM DO TELEFONSKEGA PRIKLJUČKA?

Ko smo, v Območni SIS za ptt promet Ljubljana združeni uporabniki in izvajalci ptt storitev (organizacije združenega dela in krajevne skupnosti), v sodelovanju s skupščinami občin in izvršnimi sveti skupščin občin ter z republiško SIS ptt prometa Slovenije snovali, kako in kaj bomo novega zgradili v srednjeročnem obdobju 1981-1985, smo ugotovili, da bomo morali uporabniki zagotoviti 42 % vseh potrebnih sredstev, če bomo hoteli načrtovano tudi uresničiti. Temeljne organizacije PTT namreč s cenami svojih storitev kljub notranji racionalizaciji niso bili sposobne zagotoviti več kot 28 % lastnih sredstev in najeti za manjka-joč del posojila poslovnih bank, poštne hranilnice ter proizvajalcev ptt opreme in naprav.

Tako smo se po številnih usklajevanjih med temeljnimi organizacijami in krajevnimi skupnostmi po posameznih občinah in med občinami v okviru samoupravne interesne skupnosti s samoupravnim sporazumom o temeljih srednjeročnega plana razvoja ptt zmogljivosti za obdobje 1981-1985 zavezali, da bomo teh 42 % sredstev za uresničitev celotnega programa zagotovili na naslednje načine:

- z 20 % sredstev od cene telefonskega impulza, ki ga plačujejo podpisniki samoupravnega sporazuma,
- s 30 % sorazmernega deleža od vrednosti gradnje novega telefonskega priključka v Sloveniji in
- iz sredstev za opremljanje stavbnih zemljišč v družbeno usmerjeni stanovanjski gradnji.

S tem v zvezi smo, tako kot v drugih območnih SIS ptt prometa v Sloveniji in v Republiški SIS ptt prometa Slovenije, ko so bili sprejeti in postali veljavni samoupravni sporazumi o temeljih planov, sprejeli ustrezne sklepe, da bi uporabniki začeli izpolnjevati sprejete finančne obveznosti.

Skupščina Območne SIS za ptt promet Ljubljana je na podlagi konkretnih izračunov povprečne vrednosti gradnje telefonskega priključka v Sloveniji določila, da znaša po cenah iz leta 1980 65.000 dinarjev.

Ko smo konec leta 1981 in na začetku leta 1982 skupaj s skupščino mesta Ljubljana in izvršnimi sveti skupščin občin ponovno preverjali, kako izvajamo srednjeročni program in kakšne so realne možnosti za nadaljevanje gradnje ptt objektov skupnega slovenskega, območnega in lokalnega pomena, smo ugotovili, da bomo lahko uresničili le 70 % prvotnega plana razvoja na našem območju. Črtati smo morali 27 objektov.

Toda tudi tako skrčen program bomo lahko izvedli le, če bomo uporabniki združili 42 % potrebnih sredstev, kajti TOZD PTT lahko zagotovijo iz lastnih sredstev in posojil le 60 % vseh potrebnih sred-

stev. Skupna odločitev delegatov skupščine Območne SIS za ptt promet Ljubljana in tudi delegatov zborov skupščine mesta Ljubljane in skupščin občin je bila, da ne smemo dopustiti nadaljnega 30 % krčenja srednjeročnega programa, temveč moramo začeti izvajati že sprejete odločitve o zagotavljanju sredstev uporabnikov po vseh kriterijih.

To pa pomeni, da bomo v skladu z odločitvami skupščine Območne SIS za ptt promet Ljubljana, sklepi in stališči skupščine mesta Ljubljane z dne 15.5.1982 plačevali:

- vsi podpisniki sporazumov 20 % od cene telefonskega impulza,
- vsi zaintereseni za nov telefonski priključek pa 21.500 din sorazmernega deleža v enkratnem ali petih enakih zaporednih mesečnih obrokih.

Pričakovalci telefonskih priključkov, ki bodo plačali gradnjo telefonskega kabla od centrale do posamezne družbeno usmerjene stanovanjske seseske in po seseski do posameznih blokov v ceni m² stanovanja ali pa na podlagi samoupravnih sporazumov, bodo plačali le del sorazmernega deleža.

Plačila sorazmernega deleža so povsem oproščeni pričakovalci telefonov, ki bodo z lastnim delom in denarjem sami gradili primarno in

(Nadaljevanje na 7. strani)

(Nadaljevanje s 6. strani)
sekundarno telefonsko omrežje od centrale do skupine naročnikov (razvodišč) po posebnih sporazumih oz. pogodbah med krajevno skupnostjo, OZD in Območno SIS za ptt promet Ljubljana.

Pri vsakem novem telefonskem naročniku bodo najprej ugotovljene tehnične možnosti montaže telefonskega priključka, nato pa bo naročniku naša samoupravna interesna skupnost poslala sporazum in merila o plačilu sorazmernega deleža od vrednosti gradnje novega telefonskega priključka. Interesenti bodo vrnili dva izvoda podpisanega sporazuma in potrdilo o vplačanem sorazmernem deležu oziroma plačilu prvega obroka.

S tem bomo zagotovili v zakonsko določenem roku zgraditev in vključitev naročniškega telefonskega priključka v telefonsko omrežje. Za zgraditev naročniškega telefonskega priključka, kar vključuje stroške izgradnje od telefonskega aparata v stanovanju do razvodišča, pa bo novi telefonski naročnik plačal Podjetju za ptt promet Ljubljana še enotno povprečno ceno izgradnje naročniškega telefonskega priključka, veljavno na dan vključitve. Sedanja cena znaša 12.480 din in je enotna za celo Slovenijo.

Od 15.5.1982 bodo za leto 1982 torej stroški izgradnje telefonskega priključka za novega telefonskega naročnika znašali v celoti 33.980 dinarjev, in sicer: sorazmerni delež v višini 21.500 din in enotna pov-

prečna cena v višini 12.480 din.

Stroške za izgradnjo telefonskega priključka bodo novi telefonski naročniki lahko plačevali tudi s posojilom, ki jim ga lahko odobri na podlagi pravilnika o potrošniških posojilih Ljubljanska banka na osnovi predračuna, ki ga interesent lahko dobi na OSIS za ptt promet Ljubljana.

Nove telefonske naročnike moramo opozoriti še na naslednje:

– sorazmerni delež plača vsak nov telefonski naročnik samo enkrat na področju cele Slovenije,

– podpisan sporazum in potrdilo o vplačilu celotnega ali dela sorazmernega deleža mora posredovati Območni SIS za ptt promet Ljubljana najkasneje v 8 dneh po prejemu sporazuma in meril, ker mora Območna SIS za ptt promet Ljubljana v skladu z merili sporočiti Podjetju za ptt promet Ljubljana, komu od uvrščenih na seznamu pričakovalcev je potrebno zgraditi telefonski priključek.

Vsa potrebna pojasnila lahko dobite tudi na naslov: Območna SIS za ptt promet Ljubljana, Cigaletova 15, telefon 323-596 ali 310-166, int. 241, 262. Navedeno informacijo in merila smo posredovali tudi vsem poštnim enotam, ki imajo obrazce za prijavo telefonov, tako da jih lahko posredujejo vsem, ki bodo želeli telefonski priključek, pa še niso vložili prijave.

Območna SIS za ptt promet
Ljubljana

širjenju bovine živali med vročinskimi napadi. Virus se iz bovine živali izloča s solzami, mlekom, nosnim izcedkom, urinom in semenom; s slino in iztrebki se izloča neredno. Za infekcijo z virusom IAK so dovzetni vsi kopitarji, vendar med njimi najpogosteje obolevajo konji.

Inkubacija v naravnih okoliščinah najpogosteje traja 10–15 dni, mejne vrednosti pa se raztezajo od 24 ur do 3 mesecev in čez. Potek bolezni je perakuten, akuten subakuten in kroničen ali latenten.

V zvezi z odredbo o preventivnih cepitvenih in diagnostičnih ter drugih preiskavah v letu 1982 v občini Domžale (Uradni vestnik občine Domžale št. 4 od 2.3.1982), je treba preiskati vse kopitarje na območju občine Domžale na kužno malokrvnost kopitarjev. Do sedaj je pregledanih 374 kopitarjev. Od teh je ugotovljena infekciozna anemija (kužna malokrvnost kopitarjev) pri 20 konjih.

Kopitarji, ki so zboleli za nalezljivo malokrvnost kopitarjev morajo biti zaprti in ločeni od zdravih, da se ne preštevajo in ne odujajo razen z zakolom z veterinarsko napotnico v klavnici, ki jo določi veterinarski inšpektor in da nimajo neposrednega ali posrednega stika z drugimi zdravimi kopitarji.

Po sklepu Izvršnega sveta občine Domžale št. 06-6/82-10 od 13.5.1982, bodo lastniki konj, ki so oddali svoje konje vzokol – TOZD Gruda – Zunanja trgovina Ljubljana, dobili denarno pomoč občine Domžale.

Ravno tako bodo tudi brezplačno razkuževali hleve in celotno opremo pri lastnikih okuženih živali.

Opozarjamo vse lastnike kopitarjev na območju občine Domžale, da so dolžni po zakonu o varstvu živali pred kužnimi boleznimi (Uradni list SRS št. 18/77 in 2/78) v kolikor niso pripeljali svojih kopitarjev na obvezen odvzem krvi, da takoj prijavijo in sporočijo Veterinarskemu zavodu Kamnik-Domžale-Perovo, pismeno ali ustno svoje točne naslove in število kopitarjev za naknadni pregled in odvzem krvi zaradi ugotavljanja kužne malokrvnosti kopitarjev.

Občinski veterinarski inšpektor
Dušan Šlajpah, dipl.vet.

Opozarjamo na odredbo o ukrepih za preprečevanje nalezljive malokrvnosti kopitarjev

1. člen

Da se prepreči oziroma ugotovi nalezljiva malokrvnost kopitarjev, so posestniki živali, veterinarske organizacije in občinski upravni organi veterinarske inšpekcije dolžni izvajati ukrepe iz te odredbe.

2. člen

Posestnik kopitarjev mora imeti poleg zdravstvenega spričevala iz 16. člena zakona o varstvu živali pred kužnimi boleznimi, ki ogrožajo vso državo (Ur. list SFRJ, št. 43/76), tudi potrdilo pooblaščenega veterinarske organizacije, da je bila kri te živali preiskana in da je dala serološka preiskava vzorce njihove krvi z gelprecipitinskim testom (Coggins-test) negativno reakcijo:

– če uporabnik živali družbeni lastniki ali lastnik proda ali kako drugače odtuji kopitarje;

– če kopitarje kupi in prižene ali pripelje s prevoznimi sredstvi iz drugih republik oziroma avtonomnih pokrajin v SFR Jugoslaviji.

Potrdilo o opravljeni serološki preiskavi krvi iz prvega odstavka tega člena ne sme biti starejše od trideset dni.

3. člen

Pooblaščen veterinarska organizacija, ki pri veterinarsko-sanitarnem pregledu razkladanja živali ali kako drugače ugotovi, da za živali iz prvega odstavka prejšnjega člena ni predpisanega dokumenta, mora o tem takoj obvestiti občinski organ veterinarske inšpekcije.

Občinski upravni organ veterinarske inšpekcije odredi, da mora posestnik obdržati živali določen čas v karanteni, določi kraj in pogoje za karanteno ter odredi, da se mora opraviti serološka preiskava vzorcev njihove krvi z gelprecipitinskim testom (Coggins test).

4. člen

Kopitarje, pri katerih je bila s Coggins-testom ugotovljena pozitivna reakcija, je treba do ukrepov iz 7. člena pravilnika o ukrepih za preprečevanje, zatiranje in izkoreninjenje nalezljive malokrvnosti kopitarjev (Uradni list SFRJ, št. 26/80) izolirati iz črede.

5. člen

Stroški za obvezno serološko preiskavo iz drugega in tretjega člena te odredbe in stroške karantene plača posestnik živali (drugi odstavek 52. člena zakona o varstvu živali pred kužnimi boleznimi).

6. člen

Ta odredba začne veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu SRS.

Št. 322/A-060/81
Ljubljana, 25.2.1981

Predsednik Republiškega komiteja za kmetijstvo, gozdarstvo in prehrano
Ivo MARENK, dipl.inž., l.r.

INFEKCIOSNA ANEMIJA KOPITARJEV (IAK) V DOMŽALSKI OBČINI:

VELIKA GOSPODARSKA ŠKODA ZARADI NALEZLJIVE MALOKRVNOSTI KONJ

Infekciozna anemija kopitarjev je kužna bolezen ekvidov; povzročajo jo virus, kateri je razmeroma zelo odporen na različne zunanje vplive. Navadno poteka kronično z vmesnimi akutnimi napadi, redkeje se pojavlja v akutni in subakutni obliki. Dokazano je, da latentna infekcija lahko traja predklinično amnifestacijo bolezni tudi do 18 let. Kot posebno bolezen jo omenjajo že leta 1843 ob reku Marni (Ligñee) v Franciji. Ker še niso poznali bolezni in njene etiologije – menili so, da jo povzročajo slaba prehrana in neustrezne higienske razmere, so posamezni avtorji bolezen različno imenovali.

Danes je sprejeto splošno mnenje, da se bolezen poimenuje infekciozna anemija kopitarjev (IAL). Doslej so jo ugotovili skoraj v vseh državah sveta in na vseh zemljepisnih širinah, vendar s določenimi izjemami (Vel. Britanija, Avstralija). V Jugoslaviji so jo prvič ugotovili leta 1934 v neposredni bližini Zagreba, pozneje pa tudi že v Sloveniji, Bosni in Hercegovini ter Srbiji. V SR Sloveniji je dosedaj ugotovljena ta kužna bolezen v 27 občinah.

Področja infekcijske anemije so v močvirnih, poplavnih in gozdnatih področjih ter v dolinah večjih rek.

Okužba se hitreje in laže širi tod, koder se živali stalno pasejo in kjer mikroklimatske razmere omogočajo razvoj insektov.

Infekciozna anemija v bistvu ni kontagiozna kužna bolezen. Najpogosteje jo prinašajo z bovine na zdravo žival insekti, ki sesajo krv, torej povsem mehanično. Obstaja mnenje, da so vsi členonožci zmožni prenesti bolezen. Menijo tudi, da se bolezen lahko prenese z matere na plod intrauterino.

Viri okužbe so bovine živali in sicer v vseh stadijih bolezni. Vendar pa so najnevarnejše pri njenem

VABILO K OBIRANJU

Vabimo vas na obiranje črnega in rdečega ribeza, ki se prične od 8. julija dalje.

Za delo nudimo plačilo ali ribez.

Mogoč je tudi nakup obratnega ribeza. Vse ostalo po dogovoru.

Vljudno vabljeni.

ANŽIN Feliks
Dobeno 10, p. Mengeš

Ena od problemskih konferenc:

PIONIR V MENGEŠKI KS

Pred dnevom mladosti je v Mengšu potekala tudi problemska konferenca pionirjev in predstavnikov KS na temo „Pionir v KS“. Konferenca je v celoti uspela, tako po množičnosti kot po vsebinski poglobljenosti. Vodil jo je predsednik sveta pionirskega odreda Janez Zibelnik. Posvečena je bila tudi 40-letnici Zveze pionirjev, 30-letnici Društva prijateljev mladine in 90-letnici rojstva tovariša Tita.

Pionirji so na svojih sestankih po šolah že razpravljali o delu in življenju v kraju. Pri tem so kritično ocenili tako svoje delo kot sodelovanje s krajevno skupnostjo kot temeljno samoupravno obliko združevanja krajanov.

Namesto da bi se preveč poglobljali v nujno potrebo takšnega povezovanja, raje pogledimo, kaj po mišljenju pionirjev manjka v mengeški KS. Precej razpravljalcev je menilo, da v Mengšu mladi pogrešajo ob blokkih in večjih strnjjenih naseljih zelenice in otroška igrišča, pozimi bi radi drsalističe; velika skupna želja je tudi plavalni bazen, tenis igrišče; radi bi, da bi bilo v kinu več otroških in mladinskih filmov; pogrešajo lutkovne predstave; želeli bi hoditi k modelarskemu, dramskemu, fotografskemu in lutkovnemu krožku; med počitnicami – tako zimskimi, kot letnimi – bi se radi pod nadzorstvom starejših ukvarjali dopoldne s športom; menijo tudi, da so ceste nevarne in slabo zavarovane; pa tudi, da imajo krajanj pogosto premalo vpliva na skupne odločitve. Drugi spet bi radi več sodelovanja z lovsko družino; radi bi čebelarili ali se ukvarjali z ročnimi deli, premalo pa so izpostavljene tudi nekatere športne panoge in kulturno umetniško delovanje. Vzpodbudno je, da bi pionirji radi zbirali tudi sekundarne surovine, kot na primer uspešno zbirajo že več let star papir. Nekoliko več povezave bi bilo potrebno med šolsko Zeleno stražo in Turističnim olepševalnim društvom, nasploh pa bi radi sodelovali pri čiščenju okolice in kraja nasploh. Mladi tudi nimajo svojih pravih prostorov, tako za druge dejavnosti kot za ples; dogaja pa se tudi, da so jim starejši zaprli „sobo“, ki so jo sami uredili. Potrebovali bi tudi kakšno kolesarsko stezo in nasploh več posluha za kolesarjenje;

nastopiti pa bi morali tudi proti motoristom, ki uničujejo igrišča in zelenice. Zelo slaba je tudi povezava z mladinsko organizacijo, boljša pa bi morala biti tudi z drugimi organizacijami, saj bi se le tako pionirji spontano vključevali vanje in pomlajevali njihove vrste.

Odrasli pa so menili na konferenci, da imajo pionirji dovolj možnosti vključevanja, saj je v mengeški KS kar 13 aktivnih društev, seveda pa bi bilo treba prisluhniti v okviru možnosti tudi drugim potrebam pionirjev, od igrišč do drugih interesnih dejavnosti, seveda pa bi bilo treba vse to izvajati pod strokovnim vodstvom mentorjev, da mladi ne bi bili prepuščeni sami sebi. Takšna in podobna srečanja pa bi morala biti vsaj dvakrat letno, sicer bodo ostale želje zopet le na papirju. Marsikaj se da namreč rešiti že s prostovoljnimi delom in z gorečnostjo, ki je mladim ne sme manjkati.

Da bosta delo in povezava s KS stekla po pravih tirih, zagotavljajo poleg številnih pionirjev in mladincev tudi predsednik SZDL Slavko Pišek, predsednik skupščine Marko Hribar, predstavnica DPM in RK Mara Lužar, za gasilce Stane Mušič, za tabornike Alojz Ručman, za TVD Partizan Mojca Jaklič, za ZSMS Marjanca Robavs, za ZPM Domžale in KUD na šoli Štefka Mlakar, za OOK Danica Zidarič, kot član sveta PO Dragica Bivk, za gasilce na šoli Ziernefeld Marija, kot predsednik sveta PO Janez Zibelnik ter mentorici PO Javh Nada in Cvetka Mlakar.

Ivan Sivec

in pokrajin.

Na dolgo pot na Kosovo je odšlo deset pionirjev oz. pionirk s svojo mentorico in spremstvom enega člana. Vozili so se ves dan in še celo noč. Vsi pionirji so bili iz sedmega oz. osmega razreda, kljub temu pa so med starši obstajali nekateri pomisleki, predvsem zaradi preteklih dogodkov na Kosovu. Na veliko presenečenje so se vsi po vrsti srečali prav z nasprotnim vzdušjem: z velikim prijateljskim, z dobrimi, odprtimi ljudmi, s pravim bratstvom, kar je tudi namen tega srečanja.

Zaradi žalovanja ob nesreči zeniških rudarjev se je program nekoliko spremenil, tako da je pionirje vseh republik in pokrajin v petek najprej sprejel predsednik prizrenske občine, popoldne pa so jih povabili na izredno zanimiv izlet k albanski meji, kjer so se pionirji lahko na dolgo in široko pogovarjali z graničarji ter se seznanili, kako varno čuvajo naše meje. Posebno dresirani psi so bili v središču pozornosti pri mladih pionirjih. Zvečer so se pionirji razporedili po družinah oz. domeh in tako stkali veliko novih prijateljskih vezi.

Naslednji dan se je odvijal slavnostni zbor delegatov pionirjev, kateremu so prisostvovali vsi vidni občinski in pokrajinski politični delavci. Ob tej priložnosti je bil ustanovljen pionirski odred Josip Broz – Tito „Bratstvo in jedinstvo“, ki je bil sestavljen iz vseh pionirjev. Slovenske pionirje je doletela čast, da so razvili prapor. Ko je pionirka Urša Zrim prevzela prapor, ga poljubila in s stisnjeno pestjo zapriseгла, je v dvorani vzvalovilo. Vsi do zadnjega so začeli skandirati: Tito! Partija! Navdušen aplavz je doživel tudi slovenski pozdrav gostom. Ob tej priložnosti so položili tudi venec

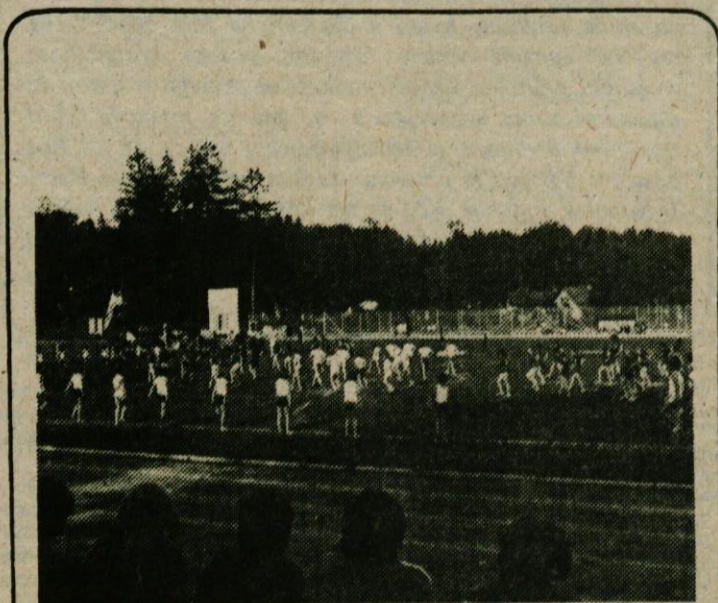
narodnima herojema Bori in Ramizu.

Naslednji dan so se pionirji podali na čudovit izlet v samostana Dečani in Peč, v Visokih Dečanih pa so jim pripravili tudi slovenso kosilo, na katerem je mengeška folkorna skupina prikazala gorenjske plesse. Vsi navzoči so bili tako navdušeni, da so za začetek za spomin „zaplenili“ brezovo metlo, po obveznem sporodu pa se je spontano razvilo slavlje, na katerem so se prelivale pesmi, prijateljske besede in objemi. Ko je harmonikar Robi Stopar zaigral Jugoslavijo, so se vsi strnili v krog, z opazovalci in spremljevalci vred, in jo zapeli kot svojo skupno pesem. Nadvse ganljivo je bilo tudi ob pesmi Druže Tito, mi ti se kunemo... Solze v obeh so povedale vse.

V spominu je ostalo tudi nepopisno prijateljsko in prisrčno slovo na postaji, saj so pionirji peli in plesali vse do zadnjega trenutka. Nasploh je bila slovenska delegacija vseskozi v središču pozornosti, posebno pa harmonikar Robi.

Mengeški pionirji, pripoveduje mentorica Štefka Mlakar, so ponosni, da so lahko tako lepo predstavljali republiko Slovenijo, hkrati pa so se vrnili prepolni prijetnih vtisov, saj je bilo srečanje resnično bratsko in tovariško. Skupaj z drugimi pionirji iz Jugoslavije so odkrili, da je Kosovo ena izmed pokrajin, kjer se močno zavedajo naše skupne potrebe po enotnosti in povezanosti. „Vse ljudi pa res ne smemo metati v en koš“, ugotavljajo pionirji, ko se z lepo mislijo spominjajo svojih prijateljev v naši južni pokrajini. O tem prijateljskem srečanju bi lahko napisali roman, vsem za zgled!

Ivan Sivec

Mladina se je na dan mladosti predstavila z veliko prireditvijo v športnem parku v Domžalah. Na sliki: ena od množičnih predstavitev športne aktivnosti mladih

PIONIRJI NAŠE OBČINE NA KOSOVU

Tudi letos se je v Prizrenu odvijalo tradicionalno srečanje jugoslovanskih pionirjev. Bilo je že 22. po vrsti, tokrat pa so slovenske pionirje zastopali pionirji domžalske občine

in sicer člani mengeške šolske folklorne skupine pod vodstvom Štefke Mlakar. Z njo sem se tudi pogovarjal o tem enkratnem snidenju bratstva in enotnosti pionirjev vseh republik

Pionirska konferenca:

DELAMO, USTVARJAMO IN SE UČIMO, ZATO TUDI ZAHTEVAMO . . A NAS NAJVEČKRAT NE JEMLJETE DOVOLJ RESNO

Le včasih nas pot zanese v zgradbe osnovnih šol. Ponosni smo, da naši otroci, razen tistih na Homcu, hodijo v nove, svetle, zračne šole, ki smo jih (večino) zgradili s samopri-
spevkom. Mislimo, da je dovolj, če ima mladina štiri nove stene, sodobno opremo in učila, učitelje, ki imajo strokovno izobrazbo in z veliko predanostjo delajo z učenci . . . Saj jim ničesar ne manjka, saj smo jim vse dali! Je res tako?

V maju je pionirski odred na OŠ Vencelj Perko pripravil problemsko konferenco o vključevanju pionirjev v krajevno skupnost. Že bežen pogled zadostuje, da ugotovimo premajhno povezanost krajevne skupnosti in šole. O vsem tem in še marsičem je tekla beseda. Žal se bojim, da je premalo „odgovornih“ slišalo razprave osnovnošolcev; prisotni so bili le predstavniki KO ZZB NOV, DPM, OK ZSMS in gasilskega društva. Še en razlog več, ki utrjuje prepričanje, da za mlade nimamo (ali si nočemo vzeti) časa in da jih (še vedno) ne jemljemo resno.

Seja se je pričela s kratkim orisom zgodovine pionirske organizacije, o delu pionirjev med NOB in nalogah pionirjev danes, nato pa so se oglašili delegati prvošolcev. Potožili so, da hišni sveti premalo mislijo na otroke, saj se na zelenicah bohotijo parkirišča in odlagališča odpadkov. Zato predlagajo, da bi imeli več čistilnih akcij, starejši pa bi morali biti vzor: pri akcijah in z zgledom, da ne bi smetili.

Drugošolci so opozorili na premajhno število gledaliških, filmskih in lutkovnih predstav za mlade, spraševali so o ureditvi pločnika v Študi in igrišča v Depali vasi.

Tretješolci so pokazali pripravljenost, da pomagajo ostarelim občanom in zbirajo odpadne surovine. Motijo jih pojavi alkoholizma in kajenja, protestirajo proti teroriziranju in nasilništvu starejših učencev.

Četrtošolci so se zaustavili pri pomanjkanju igrišč. Sedaj uporabljajo dvorišča, a jih od tu preganjajo odrasli, ker je „preveč vpitja in nimajo kje parkirati svojih avtomobilov“.

Višji letniki so že več razmišljali o vključevanju v krajevno samoupravo. V bloku na ulici Simona Jenka so že ustanovili pionirski odbor, ki hišnemu svetu predlaga želje mladih in združuje pionirje. Poleg tega bodo poskusili dobiti svojo sobo, ki jim bo služila za razvedrilo in zbiranje. Jasno so zahtevali, da bi morali biti v hišnem svetu tudi pionirji; dogaja se, da mlade spodijo s sestankov, namesto da bi jih vključevali v krajevno

samoupravo in bili zadovoljni, če se mladi zanimajo za probleme hišnega sveta. Zadržali so se tudi ob prirejanju zabavnih prireditev za mlade: hodili bi na izlete, v kinu gledali mladinske matinee (nasploh so o filmskem programu v Domžalah spregovorili zelo kritično), imeli pionirski klub in prirejali popoldanske plesse. Opozorili so na pomanjkanje mentorjev za izvenšolske aktivnosti in zaključili z zabelo, da se pravzaprav vsega, dobrega in slabega, naučijo pri starejših.

Potem so se oglašili gostje, ki so pionirjem obljubili pomoč in sodelovanje.

Sama seja je bila zgled kratkega, odkritega, jedrnatega, kritičnega in razumljivega sestanka. Prava škoda, da na njej ni bilo „poklicnih samoupravljalcev“, ki imajo navado govoriti pol ure in ničesar povedati – veliko bi se naučili pri pionirjih. Seja je bila za pionirje tudi resna šola delegatskega odločanja: gradivo so obravnavali najprej v vseh razredih, na sejo pa poslali delegata. V enem od razredov javne razpravnisso imeli. Pa se niso nič izgovarjali na „objektivne okoliščine, negativne tendence v svetovnih gospodarskih gibanjih, nepredvidljive težave pri dohodkovnem povezovanju in določenih subjektivnih odklonih ter antisocialističnih težnjah“. Odkrito so, z imenom in priimkom, brez lakiranja povedali, da se razredniku ni zdelo pomembno govoriti o tem. Vsi delegati so obsodili takšno ravnanje in sklenili da se z razrednikom pogovori ravnatelj in dijaki na razrednem sestanku. Skozi vso sejo se je vlekla rdeča nit, da samo šola ni dovolj za delo in življenje pionirjev. Želijo se vključiti tudi v delo krajevne skupnosti, hišne svet, krajevna društva in pri tem jih ne smemo ovirati. Dati jim moramo vse možnosti, ker nam hočejo biti enaki v delu in zahtevah.

Želijo delati skupaj z odraslimi, nočejo biti odrinjeni v rezervate za otroke, zahtevajo, da jim odrasli posvetijo več časa. V željah niso pretirani: točno so povedali, kaj bodo sami naredili in kaj pričakujejo od drugih.

Prihaja čas počitnic, šole bomo zaprli in mladi bodo za dva meseca prepuščeni sami sebi. Ponavadi mislimo, da so vsi na morju. Kje pa! Večina jih ostaja doma. Tu je priložnost za društva, da jih vključijo, saj je počitniški čas prazen.

Veliko vprašanj smo postavili.

Koliko jih bomo rešili? Dajmo jih vsaj toliko, da se ne bo uresničila bojazen mladih, da bo vse ostalo pri besedah! Posebno še zato, ker je večina zahtev odvisna od dobre volje in pripravljenosti do dela, le redke pa od denarja.

Igor Lipovšek

LETOVANJE DOMŽALSKIH PREDŠOLSkih OTROK NA DEBELEM RTIČU

VVO je organiziral od 26.5.1982 do 5.6.1982 letovanje 170 predšolskih otrok iz vseh svojih enot t.j. Ihana, Domžal, Vira, Količevega, Radomelj, Preserij, Mengša, Trzina in Rodice na Debelem rtiču. Zdravilišče Ddebeli rtič se razprostira na 7 ha zelene površine z lepo urejenim parkom. Podnebje je zaradi obmorske lege, bujnega rastlinstva – zavetja pred vetrovi, kljub veliki sončnosti, milo.

Smotri letovanja

Najpomembnejši smoter vsakega letovanja je aktivno – sproščeno življenje otrok, zdravstvena okrepitev, spoznavanje novega okolja, širjenje obzorja, poglobljanje spoznanj z lastnimi izkušnjami, pozornost in vztrajnost. Predvsem pa letovanje usposobi otroka, d mirno prenese daljšo ločitev od staršev, kar pomeni velik razvoj njegove samostojnosti in hkrati bogatenje otrokove osebnosti. Otroci si razvija telesne spretnosti, pridobiva določene higienske navade, pridobiva vztrajnost pri premagovanju telesnih naporov, krepi si telo, ne glede na to, ali je pridobil telesno težo ali ne. Otroci pridobiva nove estetske vrednote, ki mu jih nudi novo okolje. Ker je možnosti za ritmično gibalno izražanje dovolj, oblikuje svoje gibanje v smeri sproščene ustvarjalne izraznosti. Utrjuje že znane pesmi, sliši in si zapomni nove melodije, pridobiva si sposobnost prisluhniti glasovom v naravi,

saj morje in veter ponujata nešteto glasovnih nians.

Organizacija letovanja

Po vseh enotah smo na oglasno desko izobesili razpis za letovanje. Prijavili so se lahko starši, ki nimajo vključenih otrok v redno dejavnost kot tudi tisti, ki imajo otroke vključene v popoldanske dejavnosti. Tovarišice, ki so vodile otroke na letovanje, so se seznanile z otroki in starši na roditeljskem sestanku, na katerem so jim posredovale tudi program dela na Debelem rtiču. Starši so bili z programom zadovoljni in nanj niso imeli pripomb.

Starši so prispevali enotno 2.000 ND za otroka. Ekonomska cena letovanja za otroka je 3.294,11 din. Razlika do polne ekonomske cene je prispevala SOV. Za plačilo za 7 otrok, ki so cialno ogroženi, pa je v celoti krila stroške Skupnost otroškega varstva.

MAR

**T GDO NAPREDEK
TOZD Gostinstvo in turizem
DOMŽALE, Ljubljanska 64
Komisija za delovna razmerja**

O B J A V L J A
prosta dela in naloge:

TAJNICO TOZD Gostinstvo in turizem
za določen čas – nadomeščanje delavke na porodniškem dopustu .

Pogoji:

1. srednja izobrazba ekonomske ali administrativne smeri
2. dve leti delovnih izkušenj

Prijave sprejema kadrovska služba DO 15 dni po objavi na naslov: TGDO NAPREDEK Domžale, Ljubljanska 64, 61230 Domžale.

Razgovor s predsednico društva rejnic in rejnikov v Sloveniji:

REJNICA: LEP, A ODGOVOREN POKLIC!

Rejništvo ima v Sloveniji dolgo tradicijo, saj ga zasledimo že leta 1926, uradno urejeno pa je bilo od leta 1928. To je pomembna oblika varstva otrok in mladine, ki so starše izgubili ali pa iz težjih zdravstvenih in vzgojnih razlogov ne morejo živeti v lastnih družinah. Področje Črnega grabna je bilo ena izmed prvih tedanjih kolonij za rejence in to delo vrsta žena in mater opravlja še danes. Ena izmed njih je tudi tovarišica Zofija Mlakar, ki je pred leti opravljala tudi funkcijo predsednice društva rejnic in rejnikov v Sloveniji.

Vaša mladost ni bila lahka, od kod ste pravzaprav prišli v Lukovico?

Rodila sem se leta 1917 v občini Šmarje pri Jelsah v skromni kmečki družini, kjer je vedno manjkalo kruha, zato sem se morala po končani osnovni šoli zaposliti, čeprav bi zelo rada postala šivilja. Služila sem v gostilni v kuhinji, delala od jutra do pozne noči in nič kolikokrat zaspala nad šivanjem, ko sem si krpala nogavice in druge stvari. Vključila sem se tudi v NOB, bila sem partizanska v Kozjanskem vojnem okrožju in bila tudi štabna kuharica. Po vojni sem bila nekaj časa v službi v Celju v vili Vesten, nato pa v tovarni Metka. Poročila sem se in ko je moj mož, sedaj upokojeni dimnikarski mojster, dobil delovno mesto v Lukovici, sva 17.3.1951 prišla v Lukovico, kjer sva si uredila stanovanje.

Kdaj ste se začela ukvarjati z rejništvom?

20 let bo letos, odkar sem v letu 1962 vzela prvega rejenca. Pri meni je bilo doslej okoli 10 otrok, bili so zelo različni tako po starosti kot sposobnostih, vendar trudila sem se, da bi pri meni našli krben topel dom. Ničkolikokrat so mi pripeljali vzgojno zanemarjene otroke, ki jim v šoli ni šlo, treba je bilo veliko sedenja ob zvezkih, prigovarjanja in skrbi. Vsakega posebej sem imela rada in nikoli nisem pozabila, da so otroci samostojne osebnosti, ki jim moraš omogočiti, da tudi sami odločajo, kajti vedno nimamo samo starejši prav. Zato lahko rečem, da me imajo vsi moji rejenci radi, kar so pokazali tudi, ko sem bila v bolnišnici in so me obiskovali. Enega izmed rejencev, ki sva ga z možem posvojila, sem dobila, ko je bil star komaj leto. Sedaj se uči za TV mehanika.

Kakšna mora biti po vašem mnenju dobra rejnica?

Dobre rejnice so vse, ki se s tem ukvarjajo, saj večina izmed

njih skrbi za rejence tako kot za svoje otroke. Vstaja k njim, če se zbudijo, jih vodi k zdravniku, jim pregleduje zvezke. Vsaka rejnica mora imeti veliko potrpljenja, razumevanja, kajti precej otrok, ki pridejo v rejniške družine, je vedenjsko motenih, določene lastnosti prinesejo iz neurejenih družinskih razmer in rejnica si mora zelo prizadevati, da jih vključi v svojo družino.

Sedaj je status rejnic urejen, kako pa je bilo včasih?

V letu 1978 smo praznovali 50-letnico organiziranega rejništva, ki ga je včasih urejela zdravstvena služba s pravilnikom. Med vojno je bilo rejništvo urejeno predvsem v Ljubljani, ko so zavedne aktivistke skrbele za otroke, katerih starši so bili v partizanih. Po vojni se prva leta rejništvo ni razvijalo, ker so nekateri menili, da je boljše, če otroci odrasčajo v primernih zavodih. Vendar se je zelo kmalu pokazalo, da to niso najboljša rešitve, zato se je po letu 1950 rejništvo začelo razvijati. Nekaj časa je šlo po starem, rejnice so dobivale različne rejnine, različne občine so zanje različno skrbele.

Ko ste bila vi predsednica Društva rejnic in rejnikov Slovenije, se je marsikaj uredilo?

Ja, vendar to ni samo moja zasluga, temveč je bil to čas, ko je bil sprejet Zakon o rejništvu, nato pa smo v letu 1976 v Sloveniji dobili nov Zakon o rejništvu, ki je priključen Zakonu o zakonski zvezi in družinskih razmerjih. Zakon je prinesel veliko novosti, ker je rejništvo postalo poklic. Vsaka rejnica je od tedaj lahko pod določenimi pogoji zavarovana. Imeti mora vsaj tri zdrave rejence, dva lažje motena ali pa rejenca, ki je duševno težko prizadet. To je bilo ugodno zlasti za mlajše rejnice, medtem ko si starejše na tak način ne morejo zagotoviti pokojnine, možnosti, da bi si leta kupile, pa tudi ni. Mlajše rejnice so organizirane v društva (tudi na našem območju ga ima-

mo), se stalno izobražujejo, še vedno pa je vprašljiva pridobitev kvalifikacije. Namreč včasih je bilo rečeno, da bo rejnica na osnovi obiskovanja raznih oblik izobraževanja in usposabljanja, dobila priznano kvalifikacijo, vendar temu še ni tako. Rejnice tudi sicer nimajo vseh pravic kot grede delavcu iz rednega delovnega razmerja (nadomestilo za toplo prehrano, regres za počitnice, odpravnine ob odhodu v pokoj). Prepričana sem, da se bo sčasoma tudi to uredilo.

Kako je rejništvo urejeno v naši občini?

Zelo dobro. Kot sem že omenila deluje društvo, ki skrbi, da se rejnice srečujejo in izobražujejo. Zelo lepo sodelujemo z ustreznimi samoupravnimi interesnimi skupnostmi, vsi rejenci so deležni obiska kolonij v času letnih počitnic, do letošnjega leta so prejeli tudi posebna darila ob novem letu, letos so ta darila prejeli na prireditvah, ki jih je organiziralo Društvo prijateljev mladine. Naj omenim le, da je bilo že v letu 1975 v naši občini rejništvo prisotno v 66 vaseh. Poskrbljeno je tudi za zdravstveno varstvo vseh rejencev. Velika je tudi skrb patronažnih služb in šol, ki posebno pozornost čisto posvečajo prav vzgoji rejencev.

Večina rejencev ima starše, kakšni so stiki med njimi?

Ti stiki so zelo različni, včasih jih tudi ni. Nekateri starši se

za svoje otroke, ki so v reji, zelo zanimajo. Prihajajo jih obiskovat, se zanimajo za njihovo delo, jemljejo jih na počitnice, pridejo tudi na šolo, ki jo njihov otrok obiskuje. Prinašajo jim darila in često tudi sami prispevajo del sredstev za njihovo preživljanje. Včasih, ko otroci odrastejo, prihajajo k rejnikom skupaj z njimi, se zanimajo za njihovo zdravje in se počutijo kot doma. Žal, vsi starši niso taki.

Upokojili ste se, kako naprej?

Da, upokojila sem se in bila kar malo razočarana, ker mi nihče ni rekel besede zahvale, čeprav 20 let rejništva le ni tako malo. Ker pa je pokojnina bolj skromna, se z rejništvom še naprej ukvarjam. Skrbim za težko prizadetega rejenca, čigar varovanje in vzgoja v kakšnem zavodu bi bila mnogo dražja. Čeprav je zelo prizadet, ga imam rada, skrbim zanj in dokler bom še pri močeh, bo lahko ostal pri meni. Moram pa povedati, da ga često obiskujejo starši, ki spremljajo njegov napredek. Še vedno sem aktivna tudi v rejniškem društvu, obiskujem predavanja, skrbim za družino in vrt in sem zadovoljna. Da bi bil le mir v svetu si želim, pa zdravje.

Tudi mi vam želimo veliko zdravja, mama Zofija, in prijetno v krogu svojih rejencev.

Vera

PRISPEVEK EKOLOGIJI IN ŠE DENAR DOBITE NA AVTOMOBILSKEM ODPADU NA KOLIČEVEM

V teh čudnih avtomobilskih časih ko tudi če imaš denar, ne moreš kupiti avta čez noč, se poraja vprašanje kam z odsluženim ali napol razbitim avtom?

Doslej so obstajale tri poti, da se škatle znebiš: javni odpad Dinos, ali pa kar v gozd.

Sedaj ni potrebno drugega, kot telefonirati na avtomobilski odpad, ki ga je odprl Srečo Vrhovc na Viru in odslužena škatla bo našla pravo mesto.

Tudi fantje, ki radi sami kaj popravijo pri svojem avtu, pridejo na svoj račun. Ni jim treba več po nadomestne dele v tujino.

Vsi ljubitelji čiste in neoskrunjene narave pa se zahvalimo in zgledejmo po skromnem fantu Sreču, ki temeljito na svoj način skrbi za čisto okolje.

S. Živulović

OGLAS

Prodajam spalnico – kompletno ali po kosih. Pevec, Pre-serje – Pelechova 42a.

OGLAS

Iščem mlajšo upokojenko za pomoč v gospodinjstvu v dopoldanskem času (4xtedensko). Telefon: 737-100.

Dober dan, domžalski občanki:

FRANČIŠKA VIČIČ IN URŠULA SMOLE

Včasih se zgodi tudi to: iščeš najstarejšo žensko v mengeški krajevni skupnosti, naletiš pa kar na dve, ki se lahko pohvalita z devetimi desetletji prehojene poti. Misliš se pogovarjati s starejšo, pa spoznaš, da se sestrični poti med sabo tako prepletata, da je bolje, če zapišeš nekaj kar o obeh. Povrhu se vsaka dobro spomni nekaj od skupnega življenja, tako da je resnično pametneje pribeležiti nekaj o Frančiški in nekaj o Uršuli. Frančiška je ostala vse življenje sama, Uršula pa se je poročila, vendar pa je bila starejša skoraj ves čas ob Uršuli. Obe sta bili rojeni še v prejšnjem stoletju, Frančiška 1891. leta, Uršula 1893.

„V Mengšu je hudo lepo!“

Mislil sem, da sem naletel na najstarejšo Mengšanko, toda Frančiška takoj v začetku pove, da sta s sestro doma pravzaprav v Borovnici. Oče je bil železničar, doma pa poleg njiju samo še brat, tako da ni bilo prevelike revščine.

„S trinajstimi leti sem se šla učiti za šiviljo“, pripoveduje 91-letna Frančiška. V resnici je videti vsaj dvajset let mlajša. Vse od kraja še dela, dobro sliši, smisel ima celo za humor, edino vidi malo slabše. „Raje bi šla v gostilno za strežnico,“ pove potem in se nasmehne, „toda kaj, ko v letih pred 1. svetovno vojno še ni bilo toliko denarja, da bi ga kar počez zapravljali v gostilnah, zato pa tudi niso potrebovali toliko mladih deklet. Pa sem postala šivilja, tudi prav.“

Zanima me, zakaj se ni nikdar poročila. Tako vesela, kot je, gotovo ne bi bila slaba življenjska družica. Malo se zamisli, potem pa pove, da je imela svojega pravega fanta, a je za vedno ostal na ruski fronti. Pozneje pa je enega samo malo „hecala“, resneje pa nista govorila. Tako se je sestra poročila, Frančiška pa je ostal ob njej kot gospodinja, šivilja, za vse od kraja.

„Leta 1928 smo se preselili v Mengeš. V Mengšu je hudo lepo. Zdelo se mi je, da sem v primerjavi z Borovnico lahko na široko zadihala. Tako lepe njive so okoli hiš, pa travniki in šele tam v daljavi neke planine. V Borovnici pa smo bili kot ujeti med hribi ...“

Izseljeni v Srbijo

Uršula je bila poročena s Smoletom, znanim mengeškim učiteljem oz. upraviteljem šole. Učil je tako v osnovni šoli kot pozneje v obrtni. Uršula je pospravljala po razredih, Frančiška pa je pazila na njene otroke in po malem šivala.

Ob začetku 2. svetovne vojne so Uršulinega moža kmalu zaprli, nekaj tednov pozneje pa so prišli tudi po Uršulo in Frančiško ter vse skupaj izselili v Srbijo, v Smederevsko Palanko.

„V Srbiji so doma dobri ljudje,“ se utrne spomin Frančiški. „Tako so nam postregli s hrano in tudi pozneje smo se vseskozi dobro razumeli.“ „Izseljeni smo bili dobre pol leta. Ena je delal pri lekarnarju Krstiču, druga pa pri kovinarju Plevstu,“ doda Uršula. „Jedli smo pa kar pri skupnem kotlu. Ker so nas domačini

tako dobro sprejeli, sploh ni bilo nič posebno hudega.“

Slabše je bilo, ko so se vrnili v Borovnico. Nemci so kar naprej napadali, borovniški most je bil pogosta tarča bombardiranja, marsikaj pa so pretpeli tudi drugače.

„Marsikateri partizan se je zatekel k nam po hrano ali na prenočišče. ...“ povesta obe.

V Traku do pokojnine

Uršula Smole se je po vojni kljub 55-letom za štiri leta zaposlila. Razmere v družini so bile precej slabše, z možem pa sta hotela spraviti otroke do boljšega kruha, kot sta ga uživala sama. Uršula je delala v Traku še štiri leta, toliko časa pač, da so se otroci izžolali.

Frančiška je medtem doma gospodinjila in tudi sicer vsestransko pomagala. „Nikdar se nisva kaj posebno močno sprli,“ pripoveduje Frančiška, „edino zaradi otrok je včasih prišlo kaj vmes. Sama sem jih imela vedno rada – imela sta jih pet, štiri punce in fanta – včasih kar prerada. Vem, da sem jim kar malo preveč pogledala skozi prste, toda takšna sem bila.“ Uršula je mož umrl 1947. leta, tako, da sta obe sestri ostali sami, oziroma Uršula z otroki in vnuki, Frančiška pa z njihova teta. Obe prejemata tudi pokojnino, Uršula po možu, Frančiška pa je dokazala delovna leta kot šivilja in gospodinjinska pomočnica.

„Zelo sva zadovoljnji z življenjem,“ povesta obe v en glas. „Tako lepo, kot nama je sedaj, v sinovi hiši, nama ni bilo še nikdar.“ Tudi hčerke oz. nečakinje ju rade obiščejo.

Življenjski recept je v zmernosti

Frančiška starejša izmed obeh sester, tu in tam pokadi celo kakšno cigareto, pa tudi brez kavice ne gre. Začudeno ju pogledam, češ, to pa že ne bo pravi življenjski recept.

„To delam bolj za šalo, zaradi družine,“ se zasmeji Frančiška, potem pa še pove, da je že včasih doma ob bratu kakšno prižgala, zdaj pa to naredi ob Ivanovi ženi. „Človeku ničesa ne škoduje, če uživa zmerno. Dve cigareti na dan ne spravi v grob, škatla pa hitro!“

Potem se na dolgo in na široko razgovorita o tem, kaj sta jedli in kaj pili, da ju je vedno ubogalo zdravje. Pripovedujeta o večni beli kavi in kruhu za zajtrk, opoldne pa je bilo na mizi vedno kaj domačega, od žgancev do štrukljev. Mesa ni bilo

nikdar veliko, pač pa ogromno zelenjave. „Mladi prav zato niso videti nič kaj dobro, ker preveč pozabljajo na zdravo domačo hrano, preveč pa se bašejo z mesom!“ ugotovita potem resno, da jima je treba pač verjeti.

„Vse življenje sta tudi veliko delali. Pravzaprav sta bili vseskozi na nogah. Še danes nista prav nič predebili. Uršula skrbi kot nekaj za vrtilček, za kosilo vnukinji in vnuka, prav tako pa je Frančiška že navsezgodaj na nogah. Če preveč lenariš, pride smrt pač prekmalu potel“

„Uh, kako sem že stara!“

Ob Frančiškini devetdesetletnici so naredili domači manjšo slovesnost. Sosed s harmoniko je obljubil, da bo bolj veselo, ko bodo praznovali stoletnico. Frančiška ob tem pove, da se počutita obe še izvrstno, kljub temu pa včasih premišljuje, kako je že stara.

„Gotovo ne bom večno živela,“ uide Frančiški skrivnostni nasmeh. „Nobeden ni izjema, da ne bi umrl.“ Potem zamahne z roko in prepodi nadležne misli. Navsezadnje ni bila v postelji nikdar več kot nekaj dni za gripo, sestra Uršula pa je imela tudi

le nekaj prehodnih težav z želodcem. Zdaj se spet obe počutita odlično.

„Če je človek skromen, je vedno lepo živeti,“ prida še Uršula in se s solzami v očeh spomni svojega moža, ki je izrazil moči za učenje malih in malo večjih Mengšanov.

Kadar se v hiši zbere vseh devet vnukov in vnukinje je veselo, da je kaj! Vsi imajo staro mamo oz. „večno teto“ Frančiško radi.

„Včasih se zalotim, da mi bo kar težko oditi s tega sveta,“ pove potem Frančiška, ki je kljub starosti izredno vedrega značaj. Po premolku doda, da je predvsem zanima, kako bo zrastle Ivanov sin, ki ima zdaj 13 let. „Najraje bi kar počakala, da bi zrastle v moža. Saj še nisem tako stara!“

S toliko življenjskega optimizma in zdravega pogleda na svet bo obema prav gotovo uspelo prebroditi še precej let. Skromnosti in zmernosti sta bili vseskozi navajeni v veliki meri, branili pa se tudi nista nikdar nobenega dela. Celo pri devetdesetih letih sta obe še pridni in vedri občanki. Srečno, Frančiška in Uršula, lahko sta lep vzor marsikateremu mlademu!

Ivan Sivec

NAČRTI IN DELO DRUŠTVA IZUMITELJEV IN AVTORJEV TEHNIČNIH IZBOLJŠAV

Inovacijski način mišljenja in inovatorska dejavnost mora postati sestavni del vsakega delovnega procesa. Ustvarjalnost potrebujemo pri vsakem delu v industriji, obrti, v družbenem in zasebnem življenju. Zato smo ustanovili DIATI, ki bo lahko najuspešnejši nosilec ustvarjalnosti v delovnih sredinah, iz katerih bodo izhajali člani društva.

Ko govorimo o inventivni dejavnosti (ID) ima velika večina ljudi napačno predstavo o pravi vsebini in vrednosti te dejavnosti. Inovatorstvo ne pomeni samo ustvarjati izume in tehnične novosti, temveč stalno izpopolnjevanje in koriščenje znanih tehničnih dosežkov. Dejstvo je, da ne znamo organizirati in koristiti množične ustvarjalnosti, ki je prisotna pri vsakem delavcu, ker ta daje največje ekonomske koristi brez kakšnih večjih vlaganj in se lahko zelo hitro realizira. To je množična inventivna dejavnost (MID) in predstavlja v današnji bitki za gospodarsko ustalitev enega izmed odločujočih dejavnikov pri širjenju in utrjevanju gospodarske ustavljalne miselnosti. To daje možnost neomejenemu številu delavcev, da se inovatorsko vključijo v razmišljanje, kako bi delali bolje, varneje, bolj organizirano, več itd. Organizirana MID ne potrebuje nobenih večjih vlaganj, predloge pa se v večini primerov relativno hitro in uspešno uresniči. Usmerjena je predvsem na izboljšanje obstoječega stanja, obstoječe tehnologije in organizacije ter številnih drugih dejavnikov v vsakem delovnem procesu.

Inovatorstvo nasploh radi prištevamo k opravljanju delovnih dolžno-

sti in ne priznavamo nobenega dodatnega nagrajevanja. Vemo pa, da pri delu po delovni dolžnosti ni potrebno v prostem času nič razmišljati in študirati, kako rešiti razne delovne probleme. Največ takih idej pa dobi človek ravno v prostem času, za kar pa nihče ne more trditi, da je to delovna dolžnost. Vse, kar predstavlja povečano ekonomsko korist, štejem kot inovatorsko dejavnost. Inovatorji, ki so bili že doslej med nami, se niso upali glasno potegovati za svoje priznanje, čeprav jim to omogoča Zakon o združenem delu, ker bi bili preveč izpostavljeni. Sedaj, ko smo organizirani v društvu pa bo dosti lažje.

DIATI smo ustanovili, izvedli registracijo društva, z 22.3.1982 je vpisano v register društev, ki ga vodi Sekretariat za notranje zadeve občine Domžale in odprli svoj žiro račun. Občinska raziskovalna skupnost kot soustanovitelj poleg Občinskega sindikalnega sveta, nam je namenila sredstva v višini 116.500 din, nekaj pa nam je obljubil tudi sindikat. Sredstva bomo namenili za izvajanje zastavljenih nalog. V začetku z večjim poudarkom na izobraževanju in strokovnem izpopolnjevanju. Tako smo v februarju organizi-

(Nadaljevanje na 12. strani)

REVŠČINA, BOLEZEN, SMRT . . .

„Že takrat, za časa carske Rusije, nisem mogel razumeti in tudi danes kljub večjim življenjskim izkušnjam še vedno ne morem, zakaj so bile tamkaj tako velike razlike med ljudmi, zakaj je vladal med višjimi in nižjimi sloji tako nečloveški odnos, zakaj so bili tisti zgoraj tako okrutni proti brezpravnim, revnim kmetom . . .“ Tako je zapisal Janez Koželj v svoj dnevnik, ki ga je začel pisati že kot ujetnik v Rusiji, vendar ga je pozneje moral zažgati, vedno znova pa je skušal vsaj v grobih obrisih spraviti svojo zanimivo življenjsko pot na papir. Velikokrat je začel, vendar se ni nikdar prebil skozi pisanje do konca. Ostalo je le nekaj popisanih listov, vsy podrobnosti pa hrani v pripovedovanjih . . .

Revščina mužikov

Ob mogočnih grofovskih posestvih je živetarilo tudi nekaj kmetov, ki so imeli zase toliko, da niso mogli niti živeti niti umreti. Navadno je bil takšen kmet lastnik dveh ovac, kakšne gosi in kakšnega prašička. Na jesen, ko je bila žetev in mlačev pri kraju, so si ti ravni kmetje drznili spustiti svoje gosi ali prašiče na grofovski travnik, Oskrbniki, ki so bili navadno še okrutnejši kot sami lastniki, pa so vse gosi in prašiče polovili in jih zaprli za ograde kot svoje.

„Plačaj rubelj za vsako gos, pa jo dobiš nazaj!“ so izsiljevali revne kmete. Ti niso imeli v žepu niti kopejke, kaj šele celega rublja, takšni prizori pa so se ponavljali iz tedna v teden.

Ko so avstrijski ujetniki vse to opazovali, so že od daleč videli, da gre samo za obliko izsiljevanja in nadmoči.

„Večkrat smo gosi izpustili kar na svojo pest,“ pripoveduje Janez Koželj. „Preveč so se nam smilili jokajoči otroci in nemočne ženske, da ne bi odprli lesenih les.“

Čeprav so bili ujetniki, so se manj bali mogočnih oskrbnikov kot domači kmetje. Sicer pa se je že v dveh letih vse obrnilo na glavo . . .

(Nadaljevanje z 11. strani)

rali predavanje o ID v Induplati Jarše. Udeležba je bila precejšnja, zanimanje pa čedalje večje. Drugo podobno predavanje planiramo proti koncu meseca junija v Tovarni TOKO Domžale. Organizirati nameravamo tudi strokovne ekskurzije, po možnosti v septembru v TAM in Elektrokovino Maribor, v vmesnem času je še ogled jedrskega reaktorja v Podgorici.

Vemo pa, da je osnova za delovanje ID poleg izobraževanja dober samoupravni akt. Za njegovo izdelavo smo dobili skupino, ki ga bo pripravila do konca junija.

DIATI torej imamo; od nas vseh,

Revščina na vsakem koraku

Ker vojaških ujetnikov na zimo na grofovskih posestvih niso več toliko potrebovali, so jih pošiljali naprej, v druga zbirna taborišča. Na poti v Obojan, se spominja Janez Koželj, so prespali v neki vasi, ki ni mogla skriti svoje revščine. Ljudje so bili oblečeni v raztrgane cape, bili so bolj lačni kot ujetniki sami, prebivali pa so v nizkih hišah, ometanih z blatom. V notranjosti je bil v bistvu en sam prostor, ves pa napolnjen s slamo. Deduška je imel na skrbi ogenj, ki so ga ohranjevali tako, da so spotoma kurili slamo. Ko je pogorel zvitel slame, je deduška zvil novega in tako večal bivalni prostor. Na kolenih je pestoval vnuka in ga kar naprej zmerjal s kuzlinim sinom, kar se je ujetnikom zdelo toliko bolj čudno, saj je bil oče tega sina prav tako v prostoru. Tla so bila ilovnata, slame ni bilo na pretek, bližala pa se je mrzla zima . . .

V železovem rudniku – upor za uporom

Na poti po Rusiji se je moral Janez Koželj ustavljati po različnih taboriščih in krajih. Ničkolikokrat so odnesli s pograda mrtvega tovariša, ker ni zmozel napornega dela ob tako slabi hrani.

posebno pa članov, bo odvisna kvaliteta njegovega dela in njegovi uspehi. Vsak nov aktiven član je dobrodošel. Več nas bo, bogatejši bomo z znanjem, lažje bomo reševali probleme in imeli več moči za priznavanje naših rezultatov. Razmislite tudi vi in se nam pridružite! Član društva lahko postane vsak občan, ki se aktivno ukvarja z izumiteljskim delom ali delom na razvoju ali ga podpira. Članska izkaznica, ki jo dobite ob vpisu stane 40 din, letna članarina pa je 60 din. Informacije lahko dobite pri tajnici DIATI tov. Kovač Martini Termit Domžale (tel. 721-512).

Vlaj Cvetka

V rudniku železa v Harkovu so se ujetniki spet uprli. Vozili so železovo rudo z vagončki do zbirnega mesta. V začetku je bilo dovolj, da so na dan prepeljali 12-15 vagončkov, potem so jim povečali normo na 20 vagončkov, kmalu pa tudi na 25 in celo 30. Nujno je bilo, da so se takšnemu stanju uprli.

„Delali smo kot črna živina. Slovenci smo med prvimi ugotovili, kako je treba pokvariti tirnice, kako onesposobiti električno, kako se lahko zaletita dva vagončka, ne da bi kdo kaj zasumil . . . Takšne sabotaže so se vrstile iz dneva v dan. Kogar smo odnesli mrtvega z ležišča, smo ga pomilovali, ker se je v bistvu rešil vsega trpljenja. Smrt je bila pravzaprav prijazna tolažnica.“

V tem rudniku je takrat delalo okoli petnajst tisoč ujetnikov . . .

Srečanje s smrtjo

Janez Koželj jypozneje delal v skupini šestih ljudi ob plavžu. V vročini ob peči se je tako močno prehladil, da so že vsi mislili, da je po njem. Dobro se še spomni nekega Rusa, ki je celo noč tako vpil v blodnjah in bolečinah, da so ga nazadnje morali privezati z vrvo na posteljo. Umiril se je šele proti jutru. Ko so ga hoteli zbuditi, je bil že mrzel.

Koželj je bil prepričan, da bo šel prvi za njim. Rešilo ga je pravzaprav veliko naključje in pa njegova osebna prisebnost ter znanje ruščine. Ko ga je pregledoval rudniški zdravnik, mu je začel pripovedovati, kako se piše, kje je doma in kaj je po rodu. Zdravnik se je nenavadno zavzel zanj. Vseh ostalih pet iz njegove

sobe v bolnici se ni nikdar več vrnilo domov, Koželj pa je v svoji žilavosti premagal tudi smrt.

Študent Josip Vidmar

Janez Koželj se dobro spominja tudi nekega študenta, ki je že takrat hotel organizirano nastopiti proti ruskim veljakom. Delal je v železarni kot Koželj, okoli sebe pa je zbiral ujetnike, ki niso pozabili na domovino. Pripovedoval je tudi nekaj o revoluciji, ki ni več daleč, o izpustitvi vseh ujetnikov, o svetu brez nesoglasij in vojn.

Šele veliko pozneje je Janez Koželj ugotovil, da je bil to prav ta Josip Vidmar, takrat še nepoznan študent, ki je pozneje prinesel svobodoljubni duh tudi domov in bil eden izmed pobudnikov za Osvobodilno fronto slovenskega naroda. V Vidmarjevi hiši v Ljubljani je bil 1941. leta ustanovni sestanek OF . . .

Janez Koželj se je potem še nekajkrat boril s smrtjo. Ni ga marala, na široko pa je kosila vsenaokrog. Nekateri so umirali zaradi tifusa, drugi zaradi prehladitve, tretji, ker v hrani ni bilo življenjskih vitaminov. Povrhu je bila zima izredno ostra. Več kot trideset stopinj pod ničlo ni bil niti hud mraz.

Vse pa je nekako le preстал in se v oktobru 1917. leta udeležil največje revolucije, sicer nehote, a vendarle aktivno in z vsem srcem. Videl je dovolj krivic, socialnih razlik in občutil nujno spremembo takega stanja.

(prihodnjič: Rdeči oktober)

Ivan Sivec

VABILO

V soboto, dne 19. junija 1982 ob 11. uri bo na Zlatem polju spominska svečanost ob 40. letnici požiga zlatopoljskih vasi kot posledica organiziranega dela prebivalstva s prvimi partizanskimi enotami.

Svečanost bo združena s srečanjem mladine 7. razredov osnovnih šol občine Domžale, z borci Kamniškega bataljona in izseljenci teh vasi. Ob tej priliki bomo odkrili spominsko obeležje.

Vabimo vse borce, aktiviste, bivše izseljence, predvsem pa mladino, krajane zlatopoljskih vasi, Korena in Hrastnika, da se srečanja polnoštevilno udeležite!

*Občinski odbor ZZB NOV
D o m ž a l e*

OBVESTILO

Komunalno podjetje Domžale – TOZD Komunala, enota javna higiena obvešča vse občane, da bo od 10. junija do 30. avgusta 1982 pričela z odvozom smeti že ob 5. uri zjutraj.

– V banki bo potrebno pripraviti novo bilančno oceno o oblikovanju sredstev. Pri dodeljevanju bančnih sredstev za nove naložbe pa je potrebno izmed sprejetih kriterijev za investiranje prvenstveno upoštevati kriterij izvozne usmerjenosti na konvertibilno področje.

3. Sprejme se informacija o rezultatih poslovanja v občini Domžale v obdobju januar–marec 1982 ter sklepi, ki jih je predlagal izvršni svet skupščine:

– Občinskemu svetu zveze sindikatov priporočamo, da tudi v letošnjem letu izvede akcijo ugotavljanja najnižjih osebnih dohodkov v organizacijah združenega dela ter temu področju posveti posebno pozornost.

– Ko bodo znani ukrepi, ki jih predvideva nova zakonodaja na področju deviznega poslovanja, naj se takoj napravi ocena stanja in posledic v občini Domžale.

– Kmetijska zemljiška skupnost naj pripravi poročilo o obdelanosti kmetijske zemlje v občini Domžale.

– Na področju negospodarstva je še nadalje potrebno preverjati vse investicijske naložbe.

4. Izvršni svet skupščine občine Domžale naj prouči pobude in vprašanja dana v razpravi o analizi uresničevanja družbenega plana občine Domžale za obdobje 1981–1985 v letu 1981 ter se do njih opredeli in jih upošteva pri pripravi predloga sprememb in dopolnitev planskih aktov.

SKUPŠČINA OBČINE DOMŽALE

Številka: 30–7/82–11
Datum: 12.5.1982

PREDSEDNIK
družbenopolitičnega zbora
Anton KOS, l. r.

javno razgrnjena za dobo 60 dni, šteto od dneva objave v Uradnem vestniku občine Domžale.”

3. člen sklepa se pravilno glasi:

„Javna razgrnitev bo na Komiteju za urbanizem, gradbeništvo, komunalne zadeve ter varstvo okolja občine Domžale in v naslednjih krajevnih skupnostih: Domžale, Dob, Radomlje, Trzin, Vir, Mengeš, Ihan, Jarše, Preserje, Homec–Nožice.”

PREDSEDNIK IS
Herman BREZNIK, l. r.

Na podlagi 268. člena statuta občine Domžale (Uradni vestnik občine Domžale, št. 4/79, 4/82 in 4/82) je izvršni svet skupščine občine Domžale na 62. seji dne 11. februarja 1982 sprejel

SKLEP

Izvršni svet ugotavlja, da je Samoupravni sporazum o združevanju sredstev za financiranje ljudske obrambe v občini Domžale za obdobje 1981–1985 sprejet pri vseh podpisnikih. Financiranje ljudske obrambe v občini Domžale za obdobje 1981–85 se zagotavlja iz prispevne stopnje 0,19 iz dohodka na osnovi BOD.

PREDSEDNIK
izvršnega sveta SOb Domžale
Herman BREZNIK, l. r.

Pri objavi citiranega odloka je prišlo do pomote pod točko

A/ PODROČJE GOSPODARSTVA

V skupini pod št. II, točke 8 se ime OZD RIBARSTVO EXPORT Ljubljana, Ribogojnica Dragomelj, spremeni in se pravilno glasi: EMONA RIBARSTVO Dragomelj;

V isti skupini pod isto točko se ime OZD JUGOTEHNIKA Ljubljana, prodajalna Domžale spremeni in se pravilno glasi ELEKTROTEHNA Ljubljana, poslovalnica Domžale.

V isti skupini pod točko 12: se dodaja
– PERUTNINA ZALOG TOZD REJA OE Farma Ihan.

SKUPŠČINA OBČINE DOMŽALE

Številka: 021-21/82-11
Datum: 19.4.1982

Skupščina občine Domžale
Sekretar skupščine
Franc TEKAVEC, l. r.

Na podlagi 18. in 41. člena Zakona o zdravstvenem varstvu (Uradni list SRS, št. 1/80) in določb Samoupravnega sporazuma o temeljnih planov zdravstvene skupnosti Domžale je zbor uporabnikov in zbor izvajalcev, sprejel

UGOTOVITVENI SKLEP:

Za leto 1982 se ugotovijo stopnje prispevka za zdravstveno varstvo kmetov in znašajo

– od katastrskega dohodka in dohodka od gozda 20 %

– pavšalni prispevek na kmetijsko gospodarstvo 1.100 din letno.

Ta sklep začne veljati naslednji dan po objavi v Uradnem vestniku občine Domžale, uporablja pa se od 1. januarja 1982 dalje.

Z dnem uporabe tega sklepa prenehajo veljati stopnje določene v 3. členu ugotovitvenega sklepa o prispevnih stopnjah za zdravstveno varstvo in osnovah za obračun prispevkov določenih kategorij uporabnikov za leto 1981.

Predsednik skupščine
Franc JERAJ, l. r.

Na osnovi 268. člena statuta občine Domžale (Uradni vestnik občine Domžale, št. 4/79 in 7/80 in 4/82) objavljam naslednji

URADNI POPRAVEK

SKLEPA o javni razgrnitvi urbanistične dokumentacije – URBANISTIČNI NAČRT DOMŽALE–MENGEŠ, ki je bil objavljen v Uradnem vestniku občine Domžale št. 6 z dne 23. aprila 1982 pod številko 06–6/82.

2. člen sklepa se pravilno glasi:

„Navedena urbanistična dokumentacija bo

Objavljamo pravilno besedilo uradnega popravka, ki je bil objavljen v 7. št. Občinskega poročevalca (Uradni vestnik):

Na osnovi 12. člena Poslovnika Skupščine občine Domžale (Ur. vestnik občine Domžale, št. 11/81) objavljam naslednji

URADNI POPRAVEK

Odloka o določitvi delegatskih mest, oblikovanju konferenc delegacij in skupne delegacije za Zbor združenega dela Skupščine občine Domžale, ki je bil objavljen v Uradnem vestniku občine Domžale št. 4 z dne 2. marca 1982 pod številko 020-2/82-11.

KOLIKO IMAMO SAMOPRISPEVKOV V OBČINI DOMŽALE?

Ime računa	Namen samoprispevka:	Številka zbirnega računa	Stopnja	Uveden od – do	Zakonska osnova
1. Samoprispevek za šolstvo v občini Domžale – vsi občani občine Domžale	za gradnjo in adaptacijo šol	50120-842-006-822	2 % 5 let	1.5.1979 – 30.4.1984	Ur. l. SRS 13 in 16/79 ter spremembe VI/81
2. Krajevna skupnost Dob – vsi prebivalci v KS Dob	za komunalne objekte	50120-842-006-100838	2 % 50 mes. od	1.7.1978 – 31.8.1982	Uradni vestnik 9/78
3. Krajevna skupnost Lukovica – vsi prebivalci KS Lukovica	za komunalne objekte	50120-842-006-300822	2 % 5 let	1.1.1980 – 31.12.1985	Uradni list SRS 14/79
4. Krajevna skupnost Prevoje – vsi prebivalci v KS Prevoje	za ceste	50120-842-006-200822	2 % 5 let	1.3.1978 – 28.2.1983	Uradni list 24/77, 3/78
5. Krajevna skupnost Homec-Nožice – prebivalci v ulici I. – VIII. in Vaška pot v Homec	kanalizacija	50120-842-006-800838	1,5 % 5 let	1.9.1981 – 30.9.1986	Uradni list 11/81
6. Krajevna skupnost Jarše-Rodica – prebivalci dela Jarš	kanalizacija	50120-842-006-400838	3 % 5 let	1.4.1980 – 31.3.1985	Uradni vestnik 2/80
7. Krajevna skupnost Vrhpolje – Zalog – prebivalci Zaloga in Kokošnje	asfaltiranje ceste Zalog-Kokošnje	50120-842-006-500838	3 % 5 let	1.1.1981 – 31.12.1985	Uradni vestnik 18/80
8. Krajevna skupnost Preserje – prebivalci po spisku, ki so jih TOZD prejele	kanalizacija	50120-842-006-600838	1,5 % 5 let	1.1.1981 – 31.12.1985	Uradni vestnik 18/80
9. Krajevna skupnost Vir – vsa gospodinjstva, vsi obrtniki nosilci in za zaposlene	kanalizacija	50120-842-006-700822	2.000 gosp.letno 2.000 obrt	1.5.1978 – 30.4.1983	Uradni vestnik 2/78,5/78

10. Krajevna skupnost Radomlje – vsa gospodinjstva, vsi obrtniki nosilci in za zaposlene	kanalizacija	50120-842-006-800822	2.000 gosp.letno 2.000 obrt	1.5.1978 – 30.4.1983	Ur. vestnik 2/78, 5/78
11. Krajevna skupnost Trzin – vsi prebivalci KS Trzin	za ceste	50120-842-006-900822	4.000 gosp. 2.000 4.000 last.mot.vozil 100 din na zaposlen.	15.6.1978 – 14.6.1983	Ur. vestnik 8/78
12. Krajevna skupnost Peče – vsi prebivalci KS Peče	za ceste	50120-842-006-500822	5 let	1.7.1979 – 30.6.1984	Uradni vestnik 8/79
13. Krajevna skupnost Peče – vsi prebivalci KS Peče	za vodovod	50120-842-006-500822	100 din na zaposlenega 5 let	15.7.1977 – 15.7.1982	Uradni vestnik 10/77
14. Krajevna skupnost Zlato polje – vsi prebivalci KS Zlato polje	za ceste	50120-842-006-300838	120 din na zaposlenega 5 let	1.2.1980 – 31.1.1985	Uradni vestnik 3/80
15. Krajevna skupnost Mengeš – vsa prizadeta gospodinjstva	kanalizacija Muljava	50120-842-006-700838	35.000 skupaj gospodinjstvo	1.1.1981 – 31.12.1982	Uradni vestnik 17/80
16. Krajevna skupnost Homec – vsi prebivalci KS Homec	mrliška vežica	50120-842-006-800838	4.000 skupaj gospodinjstva	do 31.12.1981	Uradni vestnik 7/81

KOMENTAR K TABELI – PREGLEDU UVEDENIH SAMOPRISPEVKOV V OBČINI DOMŽALE

V občini Domžale je uveden krajevni samoprispevek za šolstvo. Poleg tega so uvedeni še posamezni krajevni samoprispevki v krajevnih skupnostih. Zato objavljamo pregled uvedenih samoprispevkov v občini Domžale. Iz pregleda je razviden nosilec samoprispevka, namen, zbirni račun, stopnja in obdobje plačevanja.

Skupna strokovna služba SIS izvaja poleg nalog in opravil za SIS tudi knjigovodstvo za vse krajevne skupnosti v občini. Pri tem je ugotovila večkrat nepravilno odtegotanje samopriskov tako v višini kot tudi nepravilnem usmerjanju. Strokovna služba SIS je sicer te napake odpravljala in pravilno usmerjala, ne more pa vplivati na višino plačanega odstotka:

Zato prosimo, da upoštevate sledeča navodila:

1. Samoprispevek se plačuje od vseh netto OD in drugih prejemkov ter vseh nadomestil osebnega dohodka, kot je predpisano v posameznem sklepu o uvedbi samopriskov.

2. Navedeni samoprisk pomeni, da mora občan n.pr., ki je iz Krajevne skupnosti Prevoje plačevati 4 %; od tega se plača 2 % za šolstvo na navedeni račun in 2 % za Krajevno skupnost Prevoje na drug račun.

3. Vsak občan oz. krajan je dolžan svojo obveznost izpolniti in tudi prijaviti v svoji delovni organizaciji, da se lahko odteguje od OD vsakomesečno.

4. Delovne organizacije so dolžne pošiljati sezname o osnovah in vplačilih na posamezni račun Občinski izobraževalni skupnosti oz. krajevni skupnosti.

5. Vsak občan mora plačevati prispevek za obdobje, ki je določeno v odloku oz. pregledu. Če ni plačeval od uvedbe, mora vsak občan poravnati svojo obveznost za nazaj pred iztekom samopriskov; za pravilnost plačevanja in usmerjanja samopriskov so poleg občana dolžne skrbeti tudi strokovne službe v OZD ali drugih organizacijah. Za delavce zaposlene v zasebnem sektorju je zadolžen nosilec obrti. Za nosilce obrti pa Uprava za družbene prihodke.

6. O samopriskovih, ki so uvedeni po zneskih, se morajo občani oz. krajanji sami odločiti ali bodo na posamezne račune vplačevali sami ali pooblastijo svojo delovno organizacijo, da jim odteguje od vsakomesečnih osebnih dohodkov.

OGLAS

Ugodno prodam opeko – modularni blok 6/1, M, 200. Žuhovec Danica, Krožna ul. 1, Domžale.

OGLAS

Lokal s sanitarijami, po možnosti s telefonom, za kozinetični salon v Domžalah iščem. Naslov v uredništvu glasila.

OBVESTILO!

Prejeli smo nekaj samoupravnih sporazumov, ki bi jih morali objaviti. Gre za:

– samoupravni sporazum o ustanovitvi samoupravne skupnosti za zaposlovanje

– samoupravni sporazum o ustanovitvi samoupravne stanovanjske skupnosti občine Domžale

– Statut samoupravne stanovanjske skupnosti občine Domžale.

Vseh teh dokumentov zaradi obsežnosti ne moremo objaviti v našem glasilu, zato vam sporočamo, da so vam na voljo:

– v INDOK centru občine Domžale, Ljubljanska 94

– v strokovnih službah SIS, Domžale, Ljubljanska 36.

Ni humoreska, ker je res:

OBČANI V NOVIH ČEVLIJIH!

Lepo je, boste priznali, dragi moji Domžalčani, če si kar naprej v novih čevljih! In to celo ne da bi plačeval to krasno obuvno danost. Pa je vendarle res, kar piše v naslovu: Nekateri, ki znajo, so kar naprej obuti v novih čevljih. Denimo tako kot tovarišica iz Lukovice, ki je že docela razvila metode, da lahko njene noge počivajo vedno v novem obuvalu. Pa pri tem sploh ni sama! Sicer mora enkrat ali dvakrat resda kupiti oz. plačati čevlje, kasneje pa gre stvar kot po loju. In sicer takole:

Čevlji so novi denimo v Planiki. Eno-mesečni rok, ki naj bi veljal kot rok za reklamacijo (ponekod je ta rok še daljši) se izteka, ko pride s čevlji v roki nazaj k prodajalcu. Ker tovarišica iz Lukovice ali pač stranka, ki se znajde mora imeti čevlje, reklamirani pa gredo nazaj k proizvajalcu, prodajalka vrne denar. Za ta denar kupi spet nove čevlje, lahko tudi čisto drugačne, druge proizvodnje, sodobnejše, modernejše. Tudi s temi čevlji se zgodi isto. Če se sami ne pokvarijo (odpro, strgajo), se jim da malo pomagati, pa so taki za reklamacijo.

Ko se tovarišice prodajalci naveličajo in jo sploh prečitajo, da hodi kar naprej v novih čevljih, ta seveda zamenja trgovino. V Domžalah izvaja iste „finte“ na isti način tudi v trgovinah Alpine, Borova, Peka in Toka, stvar pa se ponesreči v Veleblagovnici, kjer za njene okvare novih in novih čevljev nimajo nobenega razumevanja.

„So pa tudi neposlovni ti Napredkovci! Včasih je bil trgovec res trgovec, danes pa ti še slabih čevljev ne zamenjajo tako kot v Planiki, Alpini, Borovu. Sramota!“, benti tovarišica iz Lukovice in z njo še kdo, ki rad kar naprej hodi tako kot ona – v novih čevljih.

IZ NAŠIH KRAJEVNIH SKUPNOSTI

Po dolgem času se je tudi v Moravčah pričelo z obnovo vodovoda. Moravški vodovod je bil zgrajen v letu 1930 in 1931 in je bil že povsem dotrajan. Cevi so puščale na različnih krajih. Iz dneva v dan so bila potrebna popravila. Pogosto je bilo treba pri popraivilih vodo zapreti, v ceveh je nastal vakum, v prazne cevi pa je pritekala talnica, okužena s fekalijami. Ko je bila v cevi ponovno spuščena voda, jy iz pip začela pritekati kalna voda, skupno z zdravo pitno vodo pa se je pomešala straniščnica in gnojnica.

Obnova vodovoda v Moravčah je bila nujna, čeprav bi se morala pričeti že več kot pred 12. leti, bo tudi sedaj dobrodošla. Škoda je le, da za naselje Moravč še ni izdelan urbanistično zazidalni načrt, ki bi zajemal tudi podzemeljski kataster – poleg vodovoda in kanalizacije, v današnjem času še električne napeljave in telefon. Prav zato smatramo obnovo vodovoda za nenačrtno gradnjo.

V Moravčah je velik problem tudi skupna kanalizacija, ki bi jo morali tudi že zgraditi, ali saj sedaj čimpreje zgraditi. Ker je po gradnji skupne kanalizacije v Moravčah nujno potrebna in tega kljub večkratnim sklepom zborov volilcev se ni pričelo, so tako potem nekatera gospodinjstva, kar nenačrtno zgradila svoje lastne kanalizacije, ki so bile zgrajene tako,

da sedaj straniščnica in gnojnica teče po cestah, vrtovih in dvoriščih stanovaljskih hiš. Zadeva je bila že večkrat obravnavana na zborih občanov, na sejah KS in tudi prijavljena občini Domžale Inšpekcijskih in sanitarnih služb. Do sedaj ni nobenih rešitev.

Taki situaciji je vzrok neizdelan urbanistični zazidalni načrt, ki bi se moral pričeti izdelovati istočasno, kot za Domžale in Mengeš; takšen je bil dogovor ob združitvi bivših občin Domžale, Moravče in Mengeš. V Domžalah v zadnjih desetih letih gradijo že drugo kanalizacijo, Moravče pa še urbanističnega zazidalnega načrta nimamo. Kdaj pridemo do te prepotrebne komunalne dobrine?

Peter Grabnar

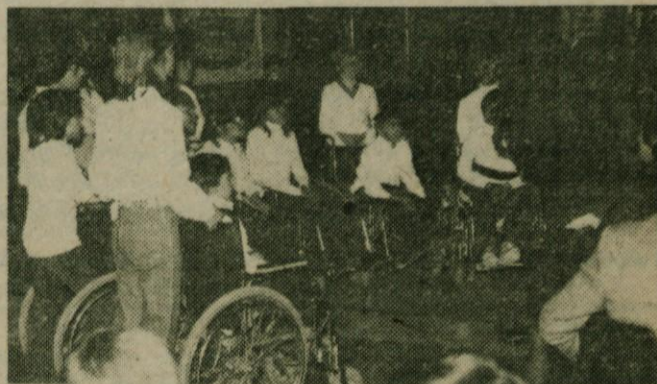

Otvoritve novih proizvodnih prostorov Kašica v Moravčah sta se udeležila tudi predsednik slovenskih sindikatov Marjan Orožen, Mitja Ribičič in drugi

Praznik "DAN INVALIDOV 1982"

Letošnje geslo: "SOCIALNA VARNOST INVALIDOV"

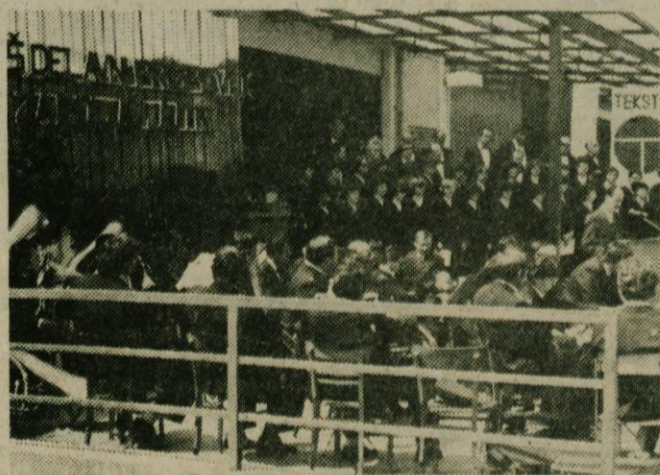
Kakor vsako leto smo tudi letos praznovali 20. marca omenjeni praznik v hali Komunalnega centra Domžale. Ta praznik praznujejo vsi invalidi prvo pomladansko nedeljo. Udeležba je bila polnoštevna, saj se je udeležilo tudi veliko težkih invalidov z spremljevalci, od katerih marsikdo še ni prestopil praga te hale: S pestrim kulturnim programom, ki so ga izvedli Zavod za usposabljanje invalidne mladine iz Kamnika, učenci osnovne šole „Olge Avbelj“ iz Homca, folklorna skupina šole Radomlje, ter ženski pevski zbor TOKO Domžale. Za popestritev ob koncu programa za tovariško srečanje invalidov pa je poskrbel še ansambel Tineta Stareta.

Za vso izvedbo kulturnega programa se vsem najlepše zahvalujemo. Prav tako lepa hvala Zvezi društev invalidov Slovenije za podeljeni trak našemu praporu, katerega je pripel podpredsednik ZDIS tov. Franc Štajner.

O vsem delu in organiziranosti našega društva in povezava z ostalimi društvi invalidov izven naše občine pa bomo poročali v eni naslednjih števil „Občinskega poročevalca“.

Janko Veit

Tov. Karel Kušar, predsednik Sob Domžale, govori na otvoritvi nove proizvodne hale Filca v Mengšu

Obletnica bratov PIRNAT:

ČETRTLETJEVRHUNSKKE GLASBENE POUSTVARJALNOSTI

Tone
Peter
Janez
Najka
Pavle ml.
Srečo
Lojze
Miha

1957

1982

Pred dnevi smo bili priča izjemnemu glasbenemu dogodku, ki je odmevno odjeknil med vsemi ljubitelji slovenske pesmi, tako doma kot tudi v zamejstvu. Gre za 25-letnico kontinuiranega nastopanja okteta bratov PIRNAT, ki je v domala nepregledni kronologiji različnih nastopov in koncertov ponel slovensko pesem širom ožje in širše domovine, pa tudi v tujino. Med drugim je celo zastopal slovensko petje ob nedavni spominski Trubarjevi prireditvi v TUBINGENU v ZR Nemčiji.

Slavnostni koncert, ki ga je oktet pripravil za prepolno dvorano navdušencev njihovega petja, je spremljala enaka pevka govornica Briškega okteta, okteta Jelovica in Šentjernejskega okteta.

Ta glasbena manifestacija se je ob podelitvi srebrne Kersnikove plakete in drugih priznanj ter daril različnih pevskih in glasbenih sestavov in ustanov spremenila v izredno človeško intimno ubranost ljubiteljev tistega, čemur pravimo slovenska ljudska in umetna pesem...

Različni govorniki, ki so spregovorili o četrletju pevske aktivnosti Pirnatovih bratov so poudarili prispevek, ki ga je oktet prispeval k razvoju glasbene kulture v občini in tudi drugod, poudarili pa so tudi iskrena in pristne medčloveške stike, ki jih pevci različnih oktetov goje med seboj. Ne nazadnje o vrednosti njihovega petja govore tudi številna priznanja, ki so jih že prejeli. Dokaz popolne pripadnosti slovenski pesmi je tolikšen, da je osmero bratov pripravljeno celo samo seči globoko v žep ter zagotoviti ta ali oni nastop ter omogočiti — denimo tudi gmotno-jubilejno prireditev.

Kulturno-umetniški prispevek se kaže navsezadnje tudi v kronološkem pregledu pevskega nastopanja bratov Pirnat in je tembolj tehten, ker je šlo istočasno v njihovem primeru kot rečeno za pomemben delež h dvigu množične glasbene kulture v občini. Resnično lahko govorimo o bistvenem napredku v občini na področju vokalnega glasbenega izražanja. Kdo bi preštel vse tiste, ki so bili deležni pevskega izročila bratov Pirnat v minulih dveh desetletjih in pol bodisi na samostojnih koncertih, prireditvah, nastopih? Kdo bi preštel vse tiste, ki so vzljubili ob petju bratov Pirnat slovensko pesem in se navduševali ob tenkočutnih interpretacijah; tenkočutnih tembolj, ker je bil v sozvočju bratovskih značajev zajet tudi celoten obseg glasov, ki ga slovenska pesem potrebuje in zahteva.

Nekako je pač že tako, da tudi v primerih najvišjih dosežkov uma in srca zlasti svojim najbližjim neradi priznamo vrhunsko kakovost njihovega udejanjanja. Pa v primerih bratov Pirnat vendarle moramo povedati tisto, kar je glasbenim poznavalcem že dolgo jasno: ob jubileju bratov Pirnat in ob priliki čestitk ter iskrenih zahval za dragocen delež domžalskemu kulturnemu življenju smemo in moramo priznati, da to svoje poslanstvo opravljajo na najvišji, za amaterske razmere delovanja pa na najprofesionalnejši način. Le-ta se je vnovič potrdil tudi s slavnostnim koncertom ob njihovi 25-letnici; želimo si le, da bi se še mnogokrat!

Matjaž Brojan

OBVESTILO

Izpitna komisija voznike motornih vozil obvešča vsa AVTO-MOTO DRUŠTVA, ter kandidate za voznike motornih vozil, da bo imela redni letni dopust od 1.7.1982 do vključno 25.7.1982. Z rednim delom začne 26.7.1982, sprejemna pisarna pa bo začela z rednim delom 19.7.1982.

OBVESTILO

Obveščamo vse, da nismo plačniki dolgov za tov. Majdič Srečka iz Učaka 3, Trojane.

Majdič Marija, bratje in sestre, Učak 3, Trojane

OGLAS

Ženska z otrokom išče enosobno stanovanje v Domžalah ali bližnji okolici. Najemno plačam v devizah. Naslov v uredništvu glasila.

OPERA GORENJSKI SLAVČEK NA STUDENCU

Letno gledališče na Studencu pri Domžalah je dokazalo, da lahko sprejme tako velik gledališki ansambel kot je mariborska Opera, ki je uprizorila opero „Gorenjski slavček“ Antona Foersterja v nedeljo, dne 30. maja 1982.

Tako igralci in člani orkestra, skupaj 150 nastopajočih, predvsem pa organizatorji, člani Kulturnega društva Miran Jarc Škocjan, so bili pred izredno težavno odločitvijo izvesti opero ali ne, kajti v soboto je uprizoritev onemogočil dež, pa tudi v nedeljo ni bilo dosti boljše z vremenom, pa še hladno je bilo. Pravilnik za izvedbo opere namreč zahteva, da mora biti najmanj 18°C, da pevci lahko nastopijo. Na začetku predstave ni bilo niti 16°C. Ko so pa člani opere videli obiskovalce, ki so pričeli polniti avditorij, so se kljub predpisom o minimalni temperaturi odločili, da opero izvedejo in ni jim bilo žal. Kljub slabemu vremenu se je zbralo približno 1000 obiskovalcev, ki so izvajalce nagradili z dolgotrajnimi aplavzi.

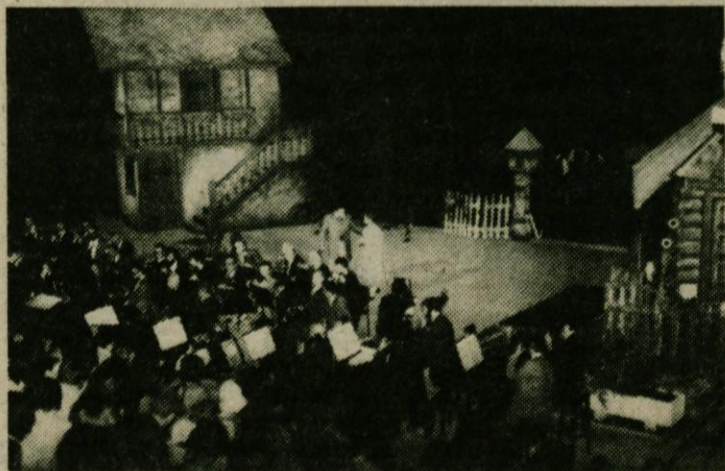
Odločitev za izvedbo opere je bila obojestransko težka, kajti v Mariboru je v nedeljo zjutraj še deževalo, vendar so se ob 9. uri odločili, da bodo igrali. Pripeljali so se z 3 avtobusi, pa še kulis je bilo za 3 tovarnjake.

K odločitvi za gostovanje v tako majhnem kraju kot je Studenc, je vsekakor pripomogel basist Ladko Korošec, ki pozna domačine, saj je na Studencu že dvakrat nastopil.

no deželo in iskali pravice delovnih ljudi v boju proti fašizmu.

Letos praznujemo občinski praznik še bolj slovesno že ves mesec dni, ker mineva 45 let od Ihanskega tabora in ker je celotno letošnje praznovanje prekrito in prežeto z mislijo na našega velikega voditelja maršala Tita, ki mu poteka 90-letnica rojstva.

Mnoge kulturne, športne in druge prireditve so se že in se še bodo

Prizor z mariborske uprizoritve Försterjeve opere „Gorenjski slavček“ v letnem gledališču na Studencu

K vzdušju je vsekakor pripomogel kratek in vzpodbuden govor predsednika Kulturne skupnosti Domžale Jerneja Leniča. Naj ga objavimo v celoti: „...“

Dovolite mi, da vas v imenu Kulturnega skupnosti in Zveze kulturnih organizacij domžalske občine najlepše pozdravim. Obenem vam čestitam za naš občinski praznik, ob katerem se spominjamo slavnih dni in naše revolucionarne zgodovine.

Domžalski občani smo s svojim praznikom segli v čas pred 45 leti, v čas pred drugo svetovno vojno, ko se je na taborih kalila narodna zavest in enotnost vseh, ki so si želeli svobod-

zvrstile tja do 19. junija. Današnja uprizoritev Gorenjskega slavčka nam je še posebej draga, ker se s svojo vsebino vpleta v naše praznovanje, saj je ta naša opera iz revolucionarnih časov okoli leta 1848, ko je boj za slovenstvo verno spremljala tudi slovenska pesem.

Zato še posebej iskren in topel pozdrav vam gostom, ki nam boste to opero predstavili. Mi smo vam svoje počutje brez besed povedali z našo udeležbo, zadovoljstvo vam bomo pokazali – sem prepričan – tudi med predstavo. Želimo, da bi se tudi vi med nami prijetno, slovensko domače počutili in se z nami vred predali dobri volji kljub temu, da

imate dovolj težav in skrbi ne le s pripravami na predstavo, vsi skupaj, posebej še ker imamo skrbi tudi z vremenom.

Potrudili se bomo, da bo vam in nam to srečanje na prostem, ta velika in lepa prireditev ostala v najlepšem spominu – to si vsi želimo!

* * *

Sele po predstavi, ko so se izvajalci zbrali v zasilni garderobi v gasilnem domu na Studencu, niso mogli skriti zadovoljstva, da so kljub slabemu vremenu izvedli to opero. Predvsem so bili navdušeni nad čudovitim ambientom, akustiko, predvsem pa nad obiskom. Nadvse zadovoljen je bil pa dirigent in direktor Boris Švara.

Obiskovalcem so pa ostali v nadvsem lepem spominu Dragica Kovačičeva v vlogi Minke, Jernej Plahuta v vlogi študenta Franja, Emil Baroničnik v vlogi učitelja petja Chansone-

tta, Zorica Baračeva v vlogi Ninon, Majda Švaganova v vlogi župana, pa Aleksander Boštjančič v vlogi pisarja Rajdlja, pa Jožef Fejk v vlogi krčmarja. Obiskovalci so pa nagradili tudi številni orkester, ki ga je nadvsem uspešno vodil dirigent Boris Švara.

Izvajalci kar niso mogli zapustiti organizatorjev, ki so v gasilskem domu poskrbeli za prijazno gostoljubje.

Čeprav obisk zaradi vremenskih prilik ni bil tak kot bi sicer bil, so se tako organizatorji kot izvajalci ob koncu prireditve pošteno oddahnili, saj izvedba take prireditve kot je bila le-ta, niso mačje solze. In še to, konec junija bodo člani Kulturnega društva Miran Jarc Škocjan ponovno uprizorili Levstikovega Martina Krpana v letnem gledališču na Studencu, kamor vas že sedaj vabijo.

Tone Ravnikar

JUBILEJNI KONCERT MPZ SVOBODE MENGEŠ

V počastitev 10-letnice zbora, ob 30-letnici DKD Svobode Mengeš in ob dnevu mladosti je Mešani pevski zbor Svobode izvedel jubilejni koncert, ki je požel med občinstvom glasne aplavze, pri strokovnjakih pa navdušeno odobravanje in laskava priznanja.

Program je obsegal dokaj zahteven repertoar, ki pa so ga pevci zlahka zmogli, pa čeprav je spored obsegal številne pesmi od Galusa naprej pa do Scarlattija, Mozarta, Mendelssohna, v drugem delu pa več narodnih in domačih umetnih pesmi. Mengeška dvorana je bila nabito polna, kar hkrati tudi pomeni, da so si pevke in pevci tudi že pridobili svoje občinstvo. Nemalo zasluge za to izvrstno predstavitev ima poleg članov zbora predvsem prizadevni vodja prof. Tomaž Habe.

V krajšem govoru je predsednik Svobode Mengeš Slavko Pišek orisal prehojeno desetletno pot, od skromnih začetkov do vrhunca, na katerem se je obdržal od sezone 1976/77 naprej. Zbor je medtem izmenjal okoli 160 pevk in pevcev, povprečno pa ga sestavlja okoli 60 članov iz Mengša, Domžal in Kamnika ter drugih okolišnjih krajev. V zboru sodeluje vseh deset let 16 članov in vseskozi tudi zborovodja prof. Tomaž Habe, zato je tem članom in zborovodji ZKO Domžale podelilo priznanje, 23 članom, pa je podpredsednik ZKO Domžale Danijel Potočan podelil zlate, srebrne in bronaste Galusove značke. Posebno priznanje je prejel tudi predsednik zbora Štefan Borin za prizadevno in uspešno delo. MPZ Svobode Mengeš so ob jubileju čestitali tudi sosednji zbori, okteti in druga pevska društva.

Jubilejni koncert je vsekakor dobro uspel, zato gre pevkam in pevcem vsa zahvala, hkrati pa jih obletnica tudi obvezuje, da bodo še naprej stopali po uspešni poti kot doslej in se obdržali v samem vrhu podobnih zborov pri nas.

Del koncertnega programa so člani izvedli tudi na koncertu v Horjulu, čaka pa jih še cela vrsta nastopov v domači občini in seveda na šentvidskem taboru. Če bodo tudi vnaprej tako navdušeno in s takim znanjem gojili domačo in tujo pesem, potem se za nadaljevanje uspešne poti ni bati.

Ivan Sivec

FKK MAVRICA pripravila zanimivo prireditev:

REVIJA BARVNIH DIAPOZITIVOV

Precej obiskovalcev se je v petek, 2. aprila 1982 zbralo v mali dvorani Glasbene šole Domžale, na reviji barvnih diapozitivov z naslovom „Pesem o zemlji“, ki jo je pripravil Foto-kino klub „Mavrica“ Radomlje. V prvem delu so pesmi slovenskega pesnika Toneta Kunterja recitirali člani dramske sekcije kluba Mavrica, pod vodstvom Mihe Kavčiča, igralca Šentjakaškega gledališča, fotografije so prispevali člani fotosekcije, za glasbeno spremljavo pa je poskrbel kitarist Marjan Rudel.

Razveseljivo je dejstvo, da v klubu deluje tako številna skupina mladih članov dramske sekcije, ki so tudi dobri recitatorji. Nekateri so še posebej izstopali pri izvedbi prelepih Kunterjevih pesmi. Skladno s pesmimi tega slovenskega pesnika so bili tudi prikazani čudoviti barvni diapozitivi. Tudi kitarist se je nadvse uspešno vključil v podani recital. Vsekakor je treba čestitati za zamisel, saj so zares uspešno združili pesem, sliko in glasbo.

V drugem delu smo videli 4 filme. Prvega z naslovom „Mineva“ je posnel Igor Lipovšek, ki je poleg tega, da je nadvse zanimivo prikazal propad vodnjaka v prelepem Arboretumu, istočasno tudi prikazal propad nekdanj tako lepega Souvanovega gradu v Volčjem potoku, saj je od tega gradu ostal le propadajoči vodnjak in nekdanja kapele, ki sedaj služi gostinstvu. Igor Lipovšek je za ta film prejel že več priznanj. Drugi prikazani film sta posnela Anica in Tone Smolnikar. Dala sta mu naslov „Mrzel veter tebe žene“. Film nadvse zanimivo in uspešno prikazuje jadrnanje na Cerkniškem jezeru. V filmu se zlasti odlikuje kamera in fotografija, za kar sta avtorja na mariborskem festivalu jugoslovanskega amaterskega filma prejela zlato plaketo.

Tretji prikazani film je posnel predsednik kluba Janez Kosmač in mu dal naslov „Marjetice“. Prikazuje mladega partizana, ki je za kratek hipce zadremal po napornem pohodu na robu gozda in sanjal nadvse grozne sanje. Zvezan pri drevesu je čakal na okupatorjev strel, srečno ušel, nazadnje sanjal o malem dekletcu, ki je nabiralo marjetice in končno ga je prebudil glas harmonike. Na republiškem festivalu v Trzinu je ta film leta 1981 prejel bronasto plaketo.

Zadnji prikazani film sta posnela Karel Steiner in Janez Kosmač. Dala stnu naslov

„Nočno življenje“. Film prikazuje naporno nočno delo v pekarni, na drugi strani pa disco lokal v nočnih urah, z raznobarnimi svetili. Delo v pekarni in veseljačenje v klubu traja vse do jutranjih ur. Ta film je na festivalu amaterskega filma v Mariboru letošnje leto prejel drugo nagrado.

Mladim izvajalcem je v imenu ZKO in Kulturne skupnosti Domžale izročil priznanja-gramofonske plošče izdane ob 30-letnici Glasbene šole Domžale predsednik IO Kulturne skupnosti Stane Habe.

Kaj naj napišem ob koncu? Spregovoril bi lahko ob samem razgovoru ob koncu tega večera. Ker pa nisem govornik, raje zapišem kakšno svojo misel, ki se mi ob tem porodi, da jo lahko prebere tudi tisti, ki se podobnih kulturnih dogodkov ne udeležuje. Reči moram, da je lahko vsem tistim, ki tokrat niso bili prisotni na zares lepem večeru lahko pošteno žal.

Za prikazano revijo je prizadevne člane FKK Mavrica zares pohvaliti, saj so poleg tega, da se v glavnem ukvarjajo s fotografijo in filmom prikazali, da so še kako doma tudi v dramatik, za kar gre še posebna zahvala vodji Mihi Kavčiču.

Na tem večeru sta bila navzoča tudi selektorja „Naše besede“ pri ZKO Slovenije. Prav te dni so člani FKK Mavrica zvedeli, da je njihova revija izbrana za prikaz „Naše besede“ v Trzinu. Vsekakor lepo priznanje.

Tone Ravnikar

OPOZORILO

Lekarna Domžale prosi vse občane, da receptov ne poškodujejo, ker takih ne smemo sprejemati!

Lekarna Domžale

PREDSTAVLJAMO VAM:

MOŠKI PEVSKI ZBOR KUD »TINE KOS« MORAVČE

V razgovoru z Mirom CAPUDROM, zborovodjem moškega pevskega zbora, ki deluje v okviru Kulturnoumetniškega društva Morače od leta 1965, sem izvedel marsikaj, kar bo gotovo zanimalo vse tiste, ki še ne vedo, kako bi svoji prosti čas izloristili in izkazali svojo ljubezen do petja.

Prvotno je nekaj časa deloval priljubljeni „oktet“ v Moravčah, in sicer pri KUD Tine Kos Moravče. Še istega leta pa je iz okteta nastal moški pevski zbor zaradi velikega zanimanja domačinov za zborovsko petje. Poučevanje zbora in delo z njim je bilo zaupano dirigentu Miru CAPUDRU, ki zbor uspešno vodi še danes, na vseh krajevnihi in občinskih prireditvah.

Trenutno v tem moškem zboru prepeva 26 pevcev iz Moravč in okolice. Čeprav imajo člani težave z izmenskim delom, saj v zboru prepevajo ljudje raznih poklicev, prihajajo izredno marljivo na vaje. Te

imajo dvakrat tedensko v Partizanskem domu in to v večernih urah. Zanimivo je, da se je zanimanje za zborovsko glasbo povečalo, kar se pozna na članstvu zbora, ki se pomlajuje.

V Moravčah in njeni okolici skoraj ni proslave, komemoracije ali druge prireditve, na kateri ne bi nastopali člani KUD Tine KOS. Moški pevski zbor v teh nastopih prednjači, razen tega pa prireja samostojne koncerte. Nastopa tudi na vsakoletnih občinskih revijah pevskega zbora.

Čeprav zbor prepeva ljudske, umetne in borbene pesmi, pa želijo ob še večji kvaliteti tudi v bodoče gojiti ljudsko pesem.

Na zastavljena vprašanja je dirigent Miro CAPUDER povedal naslednje:

„Leta 1965 je nekaj časa deloval v Moravčah „Oktet“, ki je štel 8 članov – pevcev. Na željo domačinov je bil še istega leta ustanovljen moški pevski zbor, ki še danes deluje v okviru Kulturnoumetniškega društva „Tine Kos“.

V oktetu nas je bilo sprva osem aktivnih pevcev. Potem se je sestav vsako leto številčno večal. Tako je danes v zboru 26 pevcev z območja moravske doline v starosti od 23. do 60. let.

Kje ste začeli vaditi?

„Na svojem domu, pa v stari osnovni šoli v Moravčah, sedaj

pa že nekaj – nad 16 let v Partizanskem domu. Tu imamo primerno urejen prostor za vaje.

Spočetka sem imel težave s samim kadrom, pa tudi sam nisem bil dovolj vešč za poučevanje pevskega zbora. Vse to znanje sem si pridobil pozneje!”

Katere pesmi ste neučili in že nastopate javno?

„Narodne, umetne, partizansko-revolucionarne in tudi drugih držav: Češke, Ameriške in Ruske!“

Ste verjetno s svojimi pevci kdaj javno nastopali na televiziji?

„Ja, leta 1974 je zbor nastopal v oddaji „Naši zbori pojo“

(Nadaljevanje na 27. strani)

Predstavljamo mlado športnico:

VIOLETA MORDEJ

Violeta Mordej je učenka 7. razreda osnovne šole Matije Blejca — Matevža. Skupaj s starši je prišla s šole dr. Vita Kraigherja v novi Trzin, kjer je sedaj pač doma. Prav dobra učenka je — ampak odlična športnica. Kotalkarica in drsalka. Spoznajmo jo . . .

Kot za vse drsalke in kotalkarice se je tudi moj šport začel pri Hali Tivoli, kamor so me starši vpisali v kotalkarski tečaj. Odtlej me jučilo že nekaj učiteljev in vsak mi je nekaj dal (Podbevškova, Rozman, Brlec, Rogljeva). Sedaj me trenira Silvo Švajger.

Prvi nastop

Prvič sem nastopila leta 1974 kot pionirka v grupi C. Odtlej seveda treniram vsak dan, predvsem kotalkanje. Na ledu v zadnjih treh letih sploh nisimo vadili, ker za drsanje ni bilo nikogar, ki bi nam plačal drsalnišče. Tako smo izgubili 3 drsalne sezone. Šele letos smo spet vadili na ledu in rečem lahko, da bi morali

biti Zagrebčani, ki so bili vseskozi na letu — daleč pred nami. Pa niso.

Vzame šport dosti časa?

Ce hočeš, da kaj veljaš — vzame dosti časa. Med zimskimi počitnicami denimo sem vadila od 6. — 11. ure dopoldne v času pouka pa so me v šoli tudi zelo razumeli in mi kot se reče „šli zelo na roko“. Sicer pa vadim dvakrat dnevno, včasih celo trikrat.

Kaj pa rezultati?

Pred tremi leti sem dosegla 1. mesto v republiki in državi v obeh disciplinah: kotalkanju in drsanju.

Pred dvema letoma sem bila prva med mladinkami v republiki in državni konkurenci, Lani pa državna

obrata „Rašice“ v Moravčah, ki bo enkrat aprila.“

Da vaš pevski zbor lahko obstoja, so vam potrebna finančna sredstva. Kako imate urejeno to?

„Vsako leto prejemo dotacijo, na podlagi našega programa od Zveze kulturnih društev občine Domžale in od Krajevne skupnosti. Nekaj denarja pa imamo od lastnih nastopov. V preteklem letu smo organizirali za pevce izlet na Češko. Z izletom so bili vsi udeleženci zadovoljni.“

Moram pripomniti, da naš pevski zbor uspešno nastopa kot rečeno nad 16 let in da zbor vseskozi vodim samostojno. Za uspehe na tem področju sem prejel priznanje Kersnikovo plaketo.“

J. Novak

(Nadaljevanje s 26. strani)

in leta 1980 na koncertu „Iz naših krajev“ v Partizanskem domu v Moravčah?“

Redno nastopate na občinskih revijah?

„Lahko trdim, da od leta 1967 dalje nastopa naš pevski zbor na vseh občinskih revijah redno in dosega zadovoljive uspehe.“

So pevci povsem zadovoljni?

„Zadnji čas se je stanje izboljšalo. Zahteval sem, da se ustanovi pododbor, ki naj bi odgovarjal za vse priprave in prireditve, ki bodo planirane v tem letu.“

Program za leto 1982 imamo v celoti izdelan. Pripravljamo se na proslavo ob otvoritvi novega

prvakinja v kotalkanju, druga pa na republiškem prvenstvu.

Si nastopala tudi že v paru?

Tudi. In to leta 1978 skupaj z Iztokom Kuretom, kjer sva bila kar uspešna. Bila sva republiška in državna prvaka.

Pa nastopi v tujini?

Tudi tam sem že bila. Posebej se spominjam nastopa v Holandiji, pa nastopov na Opčinah, v Gorici.

Kaj pa letošnji načrti?

Letos se pripravljam za evropski pokal v kotalkanju. Želje in ambicije imam, ne vem pa še — če bomo šli. Upam.

Kako pa kotalkanje v Domžalah?

Kolikor vem, ni organizirane aktivnosti. Glede na to, da imamo odličen kader (oba Brleca), ki sta

med najboljšimi trenerji v Evropi, bi morda lahko začeli s to dejavnostjo.

Kdo pa ti največ pomaga pri tvojem športu?

Na vsak način starša. Celotno opremo mi zaradi pomanjkanja denarja v klubu Olimpija kupujeta ona. Da sploh ne omenjam tega, da me vozita na treninge v Ljubljano, včasih celo po večkrat na dan. Vsak uspeh je zatorej tudi njim uspeh? Zagotovo!

Prijatelji, prijateljice?

Veliko jih imam, vsakodnevno jih spoznavam. Mnogo jih je v šoli, kjer mi precej pomagajo, ko veliko izostajam.

Kako uspevaš v šoli?

Malo slabša sem v fiziki, ampak se bom potrudila da bo bolje. Na vsak način zaradi športa šola malo trpi.

MENGEŠKE KOŠARKARICE PRVAKINJE

Na zadnji tekmi ob koncu aprila je bilo v mengeški šoli pravo športno slavlje. Mengeške košarkarice so tudi uradno postale prvakinje in bodo v prihodnji sezoni tekmovali v II. zvezni košarkarski ligi za ženske. Podvig je plod vztrajnega in prizadevnega dela minulih petih let, tako da uspeh še zdaleč ni naključen in nepričakovan. Ob osvojitvi prvega mesta so se razvneli vsi, od zasluženih košarkaric do občinskih in krajevnih funkcionarjev. Predstavniki Košarkarske zveze Slovenije Bogo Debevc je košarkaricam predal zmagovalni pokal, v imenu občinske ZTKO jim je čestital Tone Sitar, v imenu domačega Partizana Jože Mlakar, čestital pa jim je tudi predstavnik mengeških DPO predsednik KK SZDL Slavko Pišek. Slavje je popestrila mengeška godba, ki je aktivno sodelovala že vso drugo polovico tekme. Stalnim petdesetim navijačem se je tokrat pridružilo še dvesto novih, tako da je bila telovadnica mengeške šole zdaleč premajhna . . .

Pogled nazaj

Medtem ko so se po drugih krajevnih skupnostih bolj razvile nekatere druge športne panoge, so se v Mengšu najbolj resno lotile svojega dela košarkarice. V Mengšu je bilo že od nekdaj nekaj dobrih košarkaric,

ki so tekmovali tudi na republiški in celo zvezni ravni, tako da tudi minulo petletno načrtno delo sloni na premissih osnovi. Treba je tudi povedati, da košarkarice niso samo iz doma-

(Nadaljevanje na 28. strani)

če krajevne skupnosti, ampak iz cele občine in celo z Vrhnike. Zbrane so pač najboljše košarkarice iz bližnje in daljnje okolice.

Pred leti je začel z resnim treniranjem Milan Jenčič, pozneje pa je njegovo delo

nadaljeval in močno pomladil ekipo Milan Lukan. Zadnje leto je trenersko delo opravljal zaradi odsotnosti Lukana Brane Kuzma. Vseskozi so dekleta trdo in pridno trenirala, tako da uspeh že ni mogel izostati. Lani se je celo za las izmuznil iz rok.

Treba je poudariti, da je torej letošnji uspeh plod večletnega vztrajnega dela, ki se je končno tej generaciji tudi obrestovalo.

Treningi, treningi...

Treningov je bilo treba seveda veliko. Eden izmed tistih, ki je čestital zmagovalkam, je poudaril, da vsega tega ne bi dosegle, če ne bi bile med sabo izredno tovariške, če se ne bi med sabo odlično razumele in če ne bi trenirale ne glede na vse druge obveznosti.

V mengeški telovadnici OŠ so trenirale dekleta štirikrat tedensko, kar resnično kaže na veliko zavzetost. Ker so vsa dekleta dijakinje ali študentke, so nekoliko slabše obiskani treningi pred ocenjevalno konferenco, ko je treba pač več časa posvetiti študiju, po konferencah pa spet nobena ne manjka.

Razveseljuje tudi številčnost in mladost tekmovalk. Aktivno jih trenira 19, rojene pa so v letih od 1958 do 1969.

Nasploh je v mengeški ženski košarki dovolj podmladka, pa tudi uspehi so povsod. Kadetkinje so osvojile četrto mesto, mladinke peto, pionirke pa tretje.

Tekmovalke so izbrane po različnih domžalskih šolah s testiranjem, tako da so izbrane resnično samo tiste, ki so najbolj talentirane.

Kako naprej?

Košarkarice pravijo, da se II.

lige ne bojijo, seveda pa se z vstopom vanjo pojavi cela vrsta drugih težav. Tekmovalke bodo po vsej Sloveniji in Dalmaciji, kar ne bo lahko že zaradi prevozov. Doslej so izredno hvaležne Gasilskemu društvu Loka, ki jim je vedno priskočilo na pomoč s svojim kombijem in šoferjem.

Finančno jih je podprla tudi Melodija, pomagala je tudi Semesadika, vendar pa se s tekmovalcem v višjem razredu razširjujejo tudi finančne potrebe. Mengeško združeno delo bo verjetno pokazalo razumevanje za domače športnice, kljub temu pa vseeno ne bodo mogle pokriti s temi sredstvi vseh izdatkov.

Obstaja tudi težava glede dvorane oz. telovadnice. V mengeški je izredno malo prostora za gledalce. V strokovnem odboru razmišljajo na več možnosti. Lahko bi se zdajšnje igrišče zmanjšalo na minimalno velikost, lahko bi deloma preuredili telovadnico, morda pa se bodo morala tekmovalca preseliti v Domžale, čeprav je v tamkajšnji ustreznih dvorani najemnina trikrat dražja kot v Mengšu.

Nekaj zapletov bo verjetno tudi glede sodnikov in še nekaterih drugih podrobnosti. Vse te bo moral strokovni odbor mengeških košarkaric — Mojca Jaklič, predsednica, Marjan Štrukelj — na skrbi ima sodnike, Marija Sinčič — strokovna pomoč, Štefan Skok — gospodar sekcije, Marjana Grintelj — kapetan in trener Brane Kuzma — še urediti.

Razveseljivo je, da so se za košarkaricami prebudile v zadnjih mesecih tudi nekatere druge sekcije Partizana, od splošne vadbe do rekreacije, karateja, tenisa in tudi šaha. Če bodo tudi te sekcije delale tako prizadevno kot košarkarice, potem bo tudi o njih slišati še kaj dobrega. Mengeškim košarkaricam pa ob uvrstitvi v II. zvezno ligo čestitamo in jim želimo, da bi tudi vnaprej dostojno zastopale barve domače občine!

Ivan Sivec

MENGEŠKI NOGOMETAŠI Z MNOGO ELANA

Nogomet ima v Mengšu že kar lepo tradicijo. Nogometni klub je bil ustanovljen v letu 1928. V zdajšnjem klubu pa je včlanjenih čez 140 članov, kar niti ni malo. Poleg odraslih aktivnih članov, ki tekmujejo v medobčinski nogometni rekreacijski ligi — teh je 24 — imajo v klubu tudi precej podmladka in sicer 22 nogometašev — pionirjev in 18 kadetov. Ob vsem tem pa seveda ne smemo poleg podpornih in drugih članov v odboru pozabiti na številne mengeške navijače, ki so ob nedeljah dopoldne vedno ob tekmah na svojem mestu. V zadnjem času, ko gre mengeškim nogometašem zares izvrstno, saj so bili v jesenskem delu prvi, dobro pa igrajo tudi v spomladanskem, se število navijačev večja iz nedelje v nedeljo. V mengeškem nogometnem klubu je resnično zavel pravi veter, tako da ta kratki zapis ne sme zbsti v oči niti tiste, ki vidijo v nogometu samo nesmiselno tekanje za žogo...

Skromni, a zadovoljni

Mengeški rekreativni nogometaši najprej potarnajo, da so se ravnali v primerjavi z nekaterimi podobnimi klubi prepošteno, tako pa so tudi dobili za svoje delovanje sorazmerno majhne denarje.

„Članska ekipa se vzdržuje sama,” pripoveduje novi predsednik kluba Zmago Kruplež. Kupili so si sami nove trenirke, na tekme v druge kraje se vozijo s svojimi avtomobili na lastne stroške, živijo pa od vstopnine, ki je tako in tako simbolična. Raje vidijo da imajo ob igrišču več navijačev, kot da bi preveč gledali na vstopnino.

„Zelo smo zadovoljni z novo hišnico Mileno Kovač”, doda podpredsednik kluba Milan Sitar in razloži, da jim zelo poceni pere drese, veliko pa jim pomaga tudi njen mož. S prostori, ki so jim dodeljeni, so zadovoljni, saj se imajo po tekmi vsaj kje preobleči in se nasploh pogovoriti. V zadnjem času so se tesneje povezali tudi s krajevno skupnostjo in organizacijami. Povsod so naleteli na topel sprejem, zato pričakujejo nadaljnje uspešno sodelovanje in dobro razumevanje. Nimajo visoko letečih načrtov, radi pa

bi ob ustreznih pogojih uspešno nadaljevali s tem načinom rekreacije. Sicer pa se vidi po rezultatih, da jim vse dobro teče.

Podmladka dovolj

Medtem ko nekatere športne panoge tarnajo, da nimajo podmladka, so glede tega nogometaši brez skrbi. Imajo pionirsko ekipo, ki jo trenira Franc Bevk, ki je poleg tega aktivni član rekreacijske lige, Janez Burnik pa ima na skrbi novoustanovljeno ekipo kadetov, ki letos igrajo še izven konkurence, jeseni pa bodo stopili v ligo, če bodo že dovolj napredovali. Pionirji so bili v jesenskem delu tretji.

Radi bi se boljše povezali tudi s šolskim športnim društvom, a se povezovanje nekako zatika, čeprav so sami trdno odločeni, da izvedejo tudi to.

Ničkaj pa niso veseli tistega podmladka, ki sicer ni v njihovih vrstah, vendar pa imajo vse preveč opraviti z njim. Po novem igrišču, ki ga nogometaši čuvajo samo za prave tekme, se marsikdo vozi z motorjem. Prav zato bi radi v prihodnosti igri-

(Nadaljevanje na 29. strani)

šče ogradili, okoli igrišča pa bi radi naredili tudi atletsko stezo. Pravijo, da bi vsi po vrsti prijeli za delo, naleteti pa bi morali na razumevanje tudi drugje.

Drugi načrti

Verjetno se dobro delovanje kluba pozna tudi iz tega, ker so vsi člani upravnega odbora sestavljeni iz starih igralcev oz. iz aktivnih članov. Prej največkrat predsednika sploh videli niso. Pohvalijo pa blagajnika Rafka Urbanca, ki že deset let dobro skrbi za blagajniške zadeve in tajnika Franca Flerina, ki se prav tako vseskozi trudi v dvojni vlogi.

Za prvomajske praznike bi radi organizirali turnir v malem nogometu na ploščadi pred domom TVD Partizana v Mengšu, ob krajevnem prazniku bodo pripravili zanimivo nogometno tekmo, radi pa bi tudi organizirali sindikalno prvenstvo po domačih delovnih organizacijah, najprej v krajevni skupnosti, morda pa tudi v občinskem merilu, če bi bilo dovolj zanimanja.

V načrtu tudi imajo, da bi z ljubljanskim prvotigašem Olimpijo odigrali tekmo v Mengšu. Naredili bodo vse, da bi prišlo do tega, posebno zaradi gledal-

cev, ki so resnično zvesti mengeškemu nogometu.

Pričakovali so tudi, da se bodo športne sekcije že pred začetkom spomladanskega dela prvenstva združile v Športno društvo Mengeš, a se je spet nekaj zataknilo. Sami so naredili vse, kar je bilo potrebno. Podpisali so pristopno izjavo, izbrali svoje kandidate itd. Tudi novi plakati in svoje članske izkaznice so že tiskane z naslovom novega skupnega Športnega društva Mengeš.

Sami, pravijo mengeški nogometarji, se torej držijo vseh dogovorov, predvsem pa hočejo tudi na igrišču pokazati, da nekaj znajo. Zmaga je najboljša reklama za tekmo, se nasmehnejo. Tudi v spomladanskem začetku so takoj štartali z zmago na domačem igrišču. Morda se jim prav zato zdi še bolj krivično, da se ne sestavlja sproti in ne objavlja lestvica rekreacijske lige. Koordinacija med podobnimi društvi v ligi je večkrat preslaba.

Oglejmo si uradno lestvico članov – rekreativcev po končanem jesenskem delu prvenstva 1981/82. Mengeški nogometarji ne bi bili radi strah in trepet podobnim moštvom, vsekakor pa bi se radi obdržali na vrhu. Če bodo nadaljevali z delom tako, kot sedaj, jim bo gotovo uspelo.

Homec, v zadnjem času pa so svojo dejavnost razširili tudi na vzgojnovarstvene zavode, kjer malčki pod skrbnim vodstvom mentorjev doživijo prvi stik z naravo. V sklopu mengeškega društva zelo uspešno deluje sekcija v tovarni Lek, v svojo dejavnost pa društvo namerava vključiti tudi druge delovne organizacije. Dela in načrtov nikoli ne zmanjka. Težave, s katerimi se spoprijemajo se včasih zde nepremagljive, toda vedno nekako zberejo moči, voljo in rešitev za te težave. Hoja v gore jih je marsičesa naučila: vztrajnosti, zagona pa tudi veselja do življenja in dela.

V marcu so imeli člani Planinskega društva Janez Trdina svojo letošnji občni zbor. Iz poročil, ki so jih brali načelniki odsekov in sekcij pa tudi vodstvo društva je bilo moč razbrati, kako pestra je društvena dejavnost. Lahko rečemo, da so se tokrat najbolje odrezali alpinisti saj je bilo preteklo leto zanje rekordno, tako po številu kvalitetnih vzponov kot po vrhunskih dosežkih. S poprečno 33 vzponi na aktivnega člana v lanskem letu, spada mengeški alpinistični odsek med najmarljivejše plezalske kolektive v Sloveniji. Lahko se pohvalijo tudi s skoraj 60 vzponi, ki nosijo oceno VI, kar v alpinističnem jeziku pomeni skrajno težko. En član odseka je sodeloval na lanski jugoslovanski himalajski odpravi na Lotse, dva pa sta se udeležila uspešne alpinistične odprave domžalske občine na Grenlandijo. Mengeški alpinisti so seveda aktivno sodelovali tudi pri večini drugih društvenih dejavnostih.

Tudi poročilo mladinskega odseka je bilo prežeto z opti-

mizmom. Kot kaže, se je odsek pod novim vodstvom izkopal iz krize, v katero je pred časom zašel. Mladim planincem so na občnem zboru podelili vrsto priznanj. Za končano planinsko šolo in opravljene izlete jih je precej prejelo znake pionir planinec, tisti ki so prehodili različne transverzale, vezne poti, pa so kot nagrado prejeli posebne značke. Na občnem zboru so podelili še več drugih priznanj, med drugimi tudi dva srebrna častna znaka Planinske zveze Slovenije.

Občni zbor je bil seveda tudi prilika na načrte za naprej. Člani društva so opozorili, da bo za v naprej potrebno še bolj zavestno delo, da bo treba izboljšati nekatere pomankljivosti in odpraviti napake. Tridesetletnica društva jih obvezuje, še zlasti veliko dela jih čaka v tem jubilejnem letu. Tradicionalni jesenski Teden mengeških planincev bo letos še bolj slovesen kot običajno. Pripravili bodo slavnostno akademijo, organizirali predavanja, razstavo, planinski ples, seveda pa ne bo manjkalo tudi planinski izlet.

Med večjimi letošnjimi akcijami društva je treba omeniti tudi množični trimski pohod „Po poteh Rašice“, ki bo imel starte v Mengšu, Domžalah i Trzinu. V mesecu mladosti – maju, bodo pripravili kresovanje, v poletnih mesecih pa planinski tabor v Logarski dolini. Ob vsem tem seveda ne bodo zanemarili tudi drugih akcij in izletov.

Miro Štebe

JUBILEJNO LETO MENGEŠKIH PLANINCEV

Planinsko društvo Janez Trdina Mengeš letos praznuje 30. letnico svojega delovanja. Trideset let je v življenju nekega društva dolga doba, še zlasti, če gre za množično in delavno društvo, kar je mengeško društvo vseh trideset let bilo. Res so se pojavljale težave in krize, toda člani društva so jih znali vedno prebroditi in premagati. Prav na vsakem občnem zboru so se lahko pohvalili z novimi uspehi in dosežki.

Društvena dejavnost je bila v tridesetih letih izredno pestra. V tem času se je izmenjalo šest predsednikov in vsak je po svoje prispeval k razvoju društvene dejavnosti. Sprva so največ moči, prostovoljnih delovnih ur in skrbi namenili gradnji planinske kočice na Gobavici, v naslednjih obdobjih so več pozornosti posvetili izletom, kulturni popestritvi svoje dejavnosti, množičnosti. Izvedli so vrsto akcij, ki so v njihove vrste pritegnile nove ljubitelje narave in planin.

Kot prvi so pred leti izvedli akcijo „101 Mengšan na Triglav“. Zgodaj so se začeli zavze-

mati za čisto okolje, izvedli so vrsto očiščevalnih akcij. Jeseni, ob koncu planinske sezone, vsako leto pripravijo „Teden Mengeških planincev“ – teden v katerem se zvrsti vrsta kulturnih, športnih in družabnih prireditvev. Vsako leto spomladi organizirajo množični trimski pohod po gozdnatih poteh proti Rašici. Na pobudo mengeških planincev meddruštveni odbori planinskih društev organizirajo tečaje za planinske vodnike. Mengšani so poživili tudi planinsko vzgojo otrok. Planinske šole so tako pripravili v osnovnih šolah Mengeš, Radomlje in

Tudi letos so svečano podelili spominske značke vsem tistim, ki so opravili „Pot spominov“ v minulem letu. Prireditvev je bila v Ihanu in sicer na dan otvoritve prizidka nove šole

AMBICIOZNIŠOTUDI NAČRTI TRZINSKIH PLANINCEV

Trzin se je v zadnjih nekaj letih močno razširil. „Novi Trzinci“ so prišli iz najrazličnejših strani, znašli so se v novem okolju. V Trzinu si želijo ustvariti domove. Domove, ki ne bi bili le pusti bivalni prostori. Želijo si prijetno okolje, znanca, prijatelje, želijo delati, biti koristni. Tudi prosti čas želijo čimbolj koristno izrabiti. Preje so bili člani različnih društev, sekcij, zvez. V Trzinu zdaj iščejo zamenjave. Kje pa je v Trzinu to društvo? Kje se zbirajo člani te zveze? Ali kje tu v bližini deluje ta organizacija?

Takšna vprašanja so dokaj pogosta. Med njimi se pogosto sliši tudi vprašanje: „Ali je v Trzinu planinska organizacija?“ Tudi „stari“ Trzinci, kot sami sebe imenujejo tisti, ki so v Trzinu živeli že preje, so večkrat poudarjali, da bi morali tudi v Trzinu imeti svoje planinsko društvo ali vsaj sekcijo. Do zdaj so v gore hodili sami, nepovezano, bili so člani najrazličnejših planinskih društev. Med „starimi“ Trzinci jih je nekaj več kot 80 včlanjenih v mengeško planinsko društvo, nekaj je članov domžalskega društva, drugi pa so v glavnem člani ljubljanskih planinskih društev.

Na menškem planinskem društvu so že nekaj časa govorili o sekciji v Trzinu, vendar za delo ni prijel nihče. Pobuda je prišla iz samih vrst Trzincev. „Ustanovimo planinsko društvo!“ Ljudje so hodili na športno društvo in spraševali, če ima društvo planinsko sekcijo. Zatrjevali so, da so pripravljene delati, pomagati pri planinski organizaciji. Nekaj najbolj gorečih se je februarja zbralo in odločilo, da začnejo z delom. Odločili so se, da bo za začetek v Trzinu delovala le planinska sekcija pod okriljem Planinskega društva Mengeš. Sekcija je potrebna predvsem zato, da dobi planinstvo v Trzinu organizacijske osnove.

Ko so člani iniciativnega odbora razpravljali o svoji strokovni usposobljenosti za vodenje izletov, so ugotovili, da je zasedba kar dobra. V svojih vrstah imajo gorske reševalci, planinske vodnike, mladinske vodnike in alpiniste. Izlete lahko torej strokovno in varno vodijo, kljub

temu pa bo ena osnovnih nalog sekcije tudi vzgoja mladih planincev in vodniškega kadra.

Dogovorili so se, da bo sekcija za prvo leto pripravila le šest izletov, vsak mesec po enega. Izleti bodo sprva manj zahtevni, tako da se jih bo lahko udeležil vsak. Ob tem so poudarili, da bo na izletih poudarjena družabnost, dobro razpoloženje, ne pa zgolj tekanje od enega žiga na vrhu gore do drugega. Sekcija želi pripraviti izlete na katerih se bodo ljudje sprostiti, razvedrili in si želeli še kdaj v hribe.

V aprilu bodo pripravili izlet v Polhograjske Dolomite na Topol in Grmado. Maja bodo šli v Karavanke, na Kofce in se povzpeli na Košuto. Zanimiv bo izlet v juniju, ko se bodo v Kamniških alpah povzpeli na malo obiskanega a zelo razglednega Kamniškega dedca. Junija se bodo iz Tamarja, ene naših najlepših alpskih dolin, prek Slemenca povzpeli na Mojstrovko in obiskali Vršič. Vrhunec sezone bo v avgustu. Ker si želi vsak zaveden Slovenec vsaj enkrat na Triglav, bodo tudi za Trzince letos pripravili organiziran izlet na očaka naših gora. Za konec sezone pa bodo v času jesenskih barv, septembra obiskali Čemšeniško planino.

Poleg teh izletov nameravajo sodelovati tudi na akcijah in izletih matičnega planinskega društva.

Kot kaže so planinci v Trzinu dobro zastavili. Upajmo, da jim bo šlo vse po sreči in bodo svoje načrte uspešno izvedli. Ustanovni odbor bo pri delu seveda potreboval pomoč še drugih, zato vabijo vse, ki jih veseli planinstvo, naj se jim pridružijo.

Miro Štebe

POHOD OB DNEVU ENOTE TO MATIJA BLEJCMATEVŽ

Obveščamo vse pripadnike TO in RVS Domžale, kakor tudi vse delovne ljudi in občane, da se v soboto, 19.6. udeležijo pohoda v počastitev dneva enote TO Matije Blejca-Matevža in odkritja spominskega obeležja v Veliki Lašni.

Pohod se bo začel iz Brda pri Lukovici ob 7. uri, po slovesnosti v Veliki Lašni pa bo ob 11. uri v Zlatem polju tovariško srečanje mladine in pripadnikov TO domžalske in kamniške občine z borci Kamniškega bataljona.

OŠTO Domžale

TRZINSKI STRELCI ŠE USPEŠNI

Vesti o delovanju in uspehih strelskih društev v domžalski občini sicer redkeje zasledimo na straneh občinskega glasila, vendar pa to ne pomeni, da ta društva niso aktivna in uspešna. To dokazujejo tudi polne vitrine pokalov in diplom na streliških domžalskega in trzinskega strelskega društva, ki povezujeta najboljše strelce v občini.

Tokrat vam predstavljamo delo in uspehe strelcev Strelskega društva „Tine Kmetič“ Trzin.

Še nedavno tega je bilo zaprto trzinsko strelišče prostor, kjer so trenirali takorekoč strelci celotne domžalske občine, saj je bilo edino primerno opremljeno pa tudi člani društva so požrtvovalno organizirali tekmovanja in treninge.

Ko so dobili novo moderno strelišče tudi v Domžalah, se je stvar nekoliko spremenila, saj so domžalski strelci pričeli s treningi doma, prevzeli pa so tudi del občinskih tekmovanj. Tako je trzinsko strelišče postalo v večji meri „last“ domačih strelcev, ki so se sedaj lahko bolj posvetili vzgoji mladine in usposabljanju svojih strelcev. Povezali so se s strelskimi šolskimi društvi in sedaj z njimi uspešno sodelujejo, o čemer pričajo tudi rezultati na tekmovanjih. Dobra stran te povezave je predvsem v tem, da je bila mladina prej bolj prepuščena sama sebi, sedaj pa lahko redno trenira pod izkušenim vodstvom starejše generacije trzinskih strelcev, ki sodijo tudi v kvalitetni vrh občinskega strelstva.

Letošnjo sezono, po uspeli akciji za vpis novih članov, redno trenira 25 mladincev, rednih starejših strelcev pa je nekoliko manj. Kljub temu pa so uspeli obdržati visoko kvaliteto tako ekipno kot posamežno, saj dosegajo vidne uvrstitve v republiškem merilu, v občinskem pa mnogokrat posegajo po lovorikah.

Na občinskem prvenstvu s serijsko zračno puško sta tako mladinska kot članska ekipa dosegli prvi mesti, med člani pa je kot edini v domžalski občini Brečko Franc – ki je tudi zelo prizadeven novi predsednik društva – dosegel normo za državno prvenstvo.

Na republiškem prvenstvu šolskih športnih društev so se izkazale tudi trzinske pionirke, ki so redno trenirale na domačem strelišču. Osvojile so drugo mesto in tudi one izpolnile normo za državno prvenstvo, ki je bilo v Gornjem Milanovcu. Naše barve so nam uspešno zastopale: PROTIČ Milica, PERNE Andreja in FLORJANČIČ Sonja.

Poleg njih in Brečko Franca je dosegel normo za državno prvenstvo iz domžalske občine tudi pionir Kržan iz strelskega društva Domžale.

Da omenjeni uspehi Trzincev niso naključni, dokazujejo tudi rezultati regijskega prvenstva z zračno puško in pištolo ekip in posameznikov, ki je bilo v marcu na strelišču SD STOL Kamnik, in se ga je udeležilo sedem moških članskih ekip ter ekipe žensk in mladincev (skupno 78 tekmovalcev). Rezultati so bili sledeči: prvo mesto Franjo Vinko, Agrostroj Ljubljana, drugo mesto Ivan Peršin, Titan Kamnik in tretje mesto Franc Brečko, Tine Kmetič Trzin.

Uspešni so bili tudi na regijskem prvenstvu posameznikov za „Zlato puščico“, ki je bilo prav tako na strelišču v Kamniku. Od 50 najboljših strelcev, ki so imeli pravico do nastopa jih je nastopilo 42, uvrstili pa so se: prvo mesto Franc Brečko, Tine Kmetič Trzin, drugo mesto Andrej Perne, Tine Kmetič Trzin, tretje mesto Ivan Peršin, Titan Kamnik, četrto mesto Matjaž Bratovž, Tine Kmetič Trzin.

Kot kažejo rezultati mladih strelcev, se tudi v bodoče ni treba bati za kvaliteto trzinskega strelstva. To je tudi dokaz, da so strelci izbrali pravo pot. Le dalje po njej!

Orel

Kolesarji so prvič tekmovali na domžalskem kolesarskem maratonu. Udeležencev je bilo okrog 500. Organizator je bil domžalski kolesarski klub DISK

USPEŠNO DELO KONJENIŠKEGA KLUBA

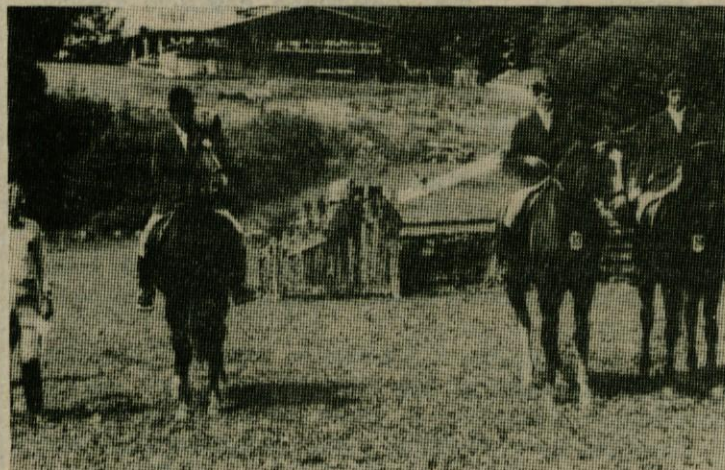
Konjeniški klub Biotehnične fakultete Krumperk si je v programu za leto 1981 zastavil tri pglavitne naloge in sicer: dograditev kompleksa z jahališčji, organizacijo 1. kola državnega prvenstva v preskakovanju zaprek in nadaljnjo rast kvalitete in športnih uspehov članov kluba.

S trdno voljo in veliko zagnanostjo ter širšo družbeno pomočjo smo uspeli zadovoljivo realizirati dobršen del zastavljenega programa. V letu 1981 smo nadaljevali z izgradnjo kompleksa jahališčji; dokončno oblikovali parkirni prostor, ogradili in uredili padok ter izdelali sodniško tribuno, ki se lepo prilega v okolico jahališčji. Za padok je bilo potrebno dopeljati nad 350 m³ peska iz Stanežič, za kar je bila s strani Izvršnega sveta SO Domžale organizirana akcija, v kateri so sodelovale s kamioni delovne organizacije: Hidrotehnik, Termit, Komunalno podjetje Domžale, Gozdno gospodarstvo, Vektor, Graditelji, Obrtniško združenje in drugi ter pomagali, da smo ob materialni pomoči SO Domžale in TKS ter Biotehnične fakultete pravočasno uredili jahališča za državno prvenstvo. Napeljan je bil tudi prepotreben vodovod na kompleks z jahališčji.

Za hortikulturno ureditev jahališč nam je priskočil na pomoč ing. Ogorevc s sodelavci iz Arboretuma – Volčji potok, s katerimi smo ob podpori občinske konference ZSMS, Turističnega društva Domžale, Kulturne skupnosti in pripadnikov VP 6485 iz Ljubljane začeli z urejanjem okolice gradu, jahališčji in hleva.

Tako smo imeli 5 skupnih prostovoljnih delovnih akcij z mladino in JLA ter uredili okolico centra in

imel lastnih zaprek za tekmovanje. Zato je bilo potrebno do državnega prvenstva zbetonirati in urediti vsaj 2 rova ter narediti 24 različnih zaprek. Pri izdelavi velja zlasti pohvaliti neumornega Pavla Kosca, ki je ob pomoči članov kluba in sodelavcev centra v dobrih štirih mesecih po zasnovah, ki st jih pripravila Cik in ing. Hribernik, izdelal skoraj vse zapreke. Zapreke so tako po obliki kot barvitosti bile deležne

delno tudi prostor pred gradom in ob jahališčji. Prostor pred gradom je dobil s tem kulturnejšo podobo in nov lipov drevored.

Klub je pomagal tudi pri ureditvi okolice Konjerejskega centra, ki je bil svečano odprt in predan uporabi 22. maja 1981 ob občinskem prazniku. Ob tej priliki so nastopali s priložnostnim programom tudi člani kluba.

Veliko dela je predstavljala tudi izdelava novih zaprek. Saj klub ni

splošne pohvale, tako tekmovalcev, kot obiskovalcev prireditve. Računamo, da so člani kluba v letu 1981 opravili skupno okoli 5700 prostovoljnih delovnih ur.

Izredne napore pa je od upravnega odbora in članov ekipe zahteval organizacija prvega kola državnega prvenstva v preskakovanju ovir, saj je bila to obenem prva prireditve našega kluba nasploh. Tako je imel upravni odbor kar 12 sej, od tega 5 združenih z odborom za hipodrom in prireditve.

Formiran je bil organizacijski odbor, ki je zadnjih 20 dni zasedal skoraj vsakodnevno. Le resno zastavljena organizacija in planiranje prireditve je ob pomoči Skupščine občine Domžale kot pokrovitelja ter TKS, KS Dob, Turističnega društva Domžale, občinskega štaba TO in radio-amaterjev ter jamarjev, omogočila, da smo to zahtevno prireditve kljub zelo neugodnim vremenskim prilikam uspešno izpeljali.

Žal moramo ugotoviti, da so le redke domžalske organizacije pokazale razumevanje in nudile pomoč klubu pri organizaciji te prireditve, ki je športno dejavnost in lepoto naše občine ter Krumperka predstavila širši jugoslovanski javnosti preko vseh medijev informiranja. Tako bi se radi zahvalili zlasti kolektivu Agroemona, KIT Ljubljanske mlekarne, Termitu, Gozdnemu gospodarstvu in Filcu Mengeš za izkazano pomoč in zaupanje. Za prireditve se je prijavilo 68 tekmovalcev iz 15 klubov iz cele Jugoslavije. O poteku in uspešnosti organizacije je bilo dovolj objavljeno v dnevnem tisku, radiu in televiziji. Žal je bil obisk prireditve zaradi slabega vremena skromen ter finančni rezultat prireditve negativen. Kljub temu menimo, da smo dosegli lep uspeh in se dostojno predstavili širši športni javnosti. Za uspešno organizacijo prvenstva pa smo prejeli tudi plaketo Konjenske zveze Slovenije.

Kljub obilici dela in navorze ob pripravljanju prireditve so se naši člani juniorske ekipe – Slavič Aci z Etno in Brojan Marko z Anko ter Cik Matjaž z Welerjem in Tajgo kot senior dostojno predstavili in zastopali naš klub na domačem terenu.

Več uspehov smo imeli ob nastopih drugod, zlasti na republiškem prvenstvu in drugem kolu državnega prvenstva. Skupno so nastopali na 14 tekmovanjih od Krumperka do Novega Sada ter bi našli le pomembnejše in skupne uvrstitve, Matjaž Cik je osvojil 4. mesto na Republiškem prvenstvu v Mozirju in na državnem prvenstvu SFRJ v A skupini za seniorje ter 4. mesto na CHI turnirju v Novem Sadu in 7. mesto na CHI turnirju v Zagrebu ter dosegel vrsto prav dobrih uvrstitev na turnirjih v Sloveniji. V skupnem plasmanu je po klasifikaciji Konjenske zveze Slovenije najuspešnejši jahač v letu 1981 z osvojenimi 462 točkami. Za svoje dolgoletno delo in uspehe v konjeniškem športu je letos prejel na predlog našega kluba tudi posebno priznanje in pokal KZS.

Prav zadovoljni pa smo lahko tudi z rastjo kvalitete naše mlade juniorske ekipe. Tako je Brojan Marko z Anko osvojil v Mozirju na

(Nadaljevanje na 32. strani)

ZAHVALA

Tiho nas je v aprilu zapustil

FRANC NEPUŽLAN

iz Blagovice 19

Dolžna sva iskreno zahvalo vsem, ki ste ga imeli tako radi in ga spremili v njegov prerani grob.

Žena Francka in sin Marij.

ZAHVALA

Ob izgubi našega ljubljene sina in brata

JANEZA JEMCA

se iskreno zahvaljujemo v imenu sorodstva vsem, ki so ga tako lepo pospremili na njegovi zadnji poti.

Mama in sestra z družino.

ZAHVALA

Ob tragični izgubi moje mame

NEŽKE ROKAVC

se zahvaljujem vsem za izrečena sožalja in podarjeno cvetje ter sosedom za vso pomoč.

Angelca Nemanič z družino.

ZAHVALA

Ob smrti našega dragega

FRANCITA JARCA

se iskreno zahvaljujemo vsem sorodnikom, prijateljem in sosedom, ki ste nam izrazili sožalje in ga v tako velikem številu spremili na njegovi zadnji poti.

Žena Darinka in hči Darja v imenu vsega sorodstva.

V SPOMIN

24. junija mineva dve leti odkar me je za vedno zapustil moj mož

IVAN ZIBELNIK

Tvoj dom, ki si ga imel neizmerno rad, je ostal tih in prazen brez teba.

Žena Francka

V SPOMIN

SASKE SEVER

Dne 26.5.1982 je minilo eno leto, kar ni več med nami najine ljubljene hčerke, rojene 6.2.1972.

Kruta je usoda, ki se tako poigrava z ljudmi in jemlje tisto, kar imaš najraje na svetu. Vendar pa najina hčerka ne bo za naju nikdar mrtva, vedno naju bo v duhu spremljal njen prešerni smeh in bova videla njen odkriti pogled in se v mislih pogovarjala z njo. Hvala vsem sošolcem, prijateljem in znancem, ki je niso pozabili in postojijo ob njenem grobu.

Očka in mamica.

OGLAS

Strojno čiščenje talnih oblog. Po potrebi pridem tudi na dom.

MOČNIK MILAN
V. Vlahoviča 1C
61230 Domžale

WALLENSTEIN
KLAUS
Vr. Častarjeva 6

republiškem prvenstvu odlično 2. mesto in na državnem prvenstvu 6. mesto, Slavič z Etno pa na istih tekmovanjih 5. oziroma 10. mesto. Skupno smo tako obranili naslov iz leta 1980 in postali ekipni juniorski republiški prvaki v preskakovanju zaprek za leto 1981 ter osvojili 3. mesto ekipno med juniorji SFRJ. Prvič so nastopali na nekaterih turnirjih in tekmovanjih v Ljubljani, Mozirju, Grosupljem in Bledu tudi drugi mladi člani ekipe: Bevc Ljubo, Mali Tomo, Habe Irena, Zupančič Marjan, Omahna Mateja... Lahko rečemo, da smo z njihovimi prvimi koraki zadovoljni in da nam le premajhno število tekmovalnih konj in opreme ter ustreznega pokritega jahališča onemogoča, da bi lahko pokazali še več. To so dokazali tudi prvi lepi rezultati, ki so jih dosegli na turnirjih z našimi haflinger konji.

V letu 1981 smo imeli največ težav ob tekmovanjih s prevozi konj, pomanjkanjem opreme in seveda premajhnim številom tekmovalnih konj. Do izboljšanja situacije bo prišlo žal šele v letu 1982, v kolikor nam bo uspelo še letos nabaviti večji transporter in uspešno vključiti v prva tekmovanja 3, na konjerejskem centru vzrejene in izšolane konje Kana, Dona in Arona. Tako bodo tudi mlajši juniorji poplačani za svoj trud in reden trening ter prišli do tekmovalnih konj.

Klub je s svojimi člani in konji Konjerejskega centra Krumperk nastopal v letu 1981 tui na vrsti proslav in prireditve na področju občine Domžale. Tako smo sodelovali na sprejemu Titove štafete, povorki za 1. maj, na prireditvah Jamarskega društva: Adam Ravbar, narodnih običajih, prireditvah KUD Škocjan, proslavi KS Dob in drugih.

V letu 1981 je vsled obilice dela in priprav ekipe končalo začetni tečaj jahanja le 56 novih jahačev. Bilo je doseženo zelo tesno sodelovanje z občinskim in republiškim štabom TO. Tako so ob pomoči Biotehnične fakultete skupno s Konjerejskim centrom bili izpeljani tečaji o uporabi konj v pogojih SLO (za konjevodce in starešine), ki se jih je udeležilo 88 pripadnikov TO.

Rekreacijsko jahanje in družabno življenje kluba je vsled nalog, ki so bile pred nami in obilice dela že rahlo zaostalo v primerjavi z letom 1980. Tako smo v letu 1981 imeli le 5 klubskih večerov, ki so bili razen enega, vsi lepo obiskani ter združeni s predavanji o dresuri, vzreji hano-verancev, ter ogledom posnetkov državnega prvenstva.

Članstvo kluba, ki šteje 152 članov, se je žal vsled zahtevnosti programa in dela kluba zmanjšalo. Vendar je zahtevnost nalog strnila in utrdila naše vrste in pred nami je naloga, da po treh letih ustvarjanja pogojev za normalno delo kluba posvetimo več pozornosti željam širšega števila članstva in realiziramo sklepe o uvedbi rednega rekreacijskega jahanja in organizaciji klubskih večerov.

V letu 1982 nameravamo organizirati na Krumperku tri prireditve in sicer: prijateljski turnir klubov iz Slovenije že 25. aprila, 16. maja I. kolo republiškega prvenstva v preskakovanju ovir in 1. avgusta prijateljski turnir klubov iz Slovenije in Hrvaške. Klub namerava v okviru materialnih možnosti dokončati kompleks z jahališči in ob pomoči ZSMS Domžale, KS Dob, Turističnega društva in Kulturne skupnosti Domžale nadaljevati z urejanjem neposredne okolice gradu Krumperk.

Dr. HABA Franc

Predsednik predsedstva SRS Viktor Avbelj si ogleduje razstavo malega gospodarstva

NOVA NAPREDKOVA TRGOVINA V ZABORŠTU

Pred dnevi so v Zaborštu odprli, ob priliki dneva OF in praznika dela 1. maja prenovljeno dosedanjo klasično trgovino, ki so jo občani Zaboršta in Preloga poznali po domačem imenu – Rapetova trgovina.

Dosedanja klasična trgovina je bila preurejena v sodobno samopostrežno trgovino z adaptacijo pa bo odslej na voljo 110 m² prodajnih površin na katerih kupcu ponujajo prav vse prehrabene in druge artikle razen mesa.

Adaptacijo so opravili različni domžalski zasebniki ter kamniški Alpem, stala pa je 1.600.000 dinarjev. Sredstva so bila zagotovljena bodisi v lastnih Napredkovih virih, bodisi da gre za proračunska sredstva, nekaj pa znašajo tudi krediti Alpema.

Z novo trgovino v Zaborštu je Napredkova temeljna organizacijzdruženega dela Prehrana dobila nov sodoben objekt, ki je ustrezen tudi iz vseh sanitarno-tehničnih predpisov. Občanom omenjenih naselij pa zagotavlja nemoteno preskrbo za nadaljnjih 15 let, kolikor bo trajala podpisana pogodba z lastnikom objekta.

S to ureditvijo smo v občini sanirali še eno trgovino, tako da ostaja le še trgovina Planina potrebna posodobitve. Tedaj bo moč reči, da je domžalski Napredek ob pomoči širše družbene skupnosti dvignil pogoje na raven ponudbe, ki nam je ne bo treba biti sram.

GLASBENA ŠOLA SPOROČA:

Glasbena šola Domžale obvešča, da bo vpis učencev v glasbeno šolo za šolsko leto 1982/83 za sledeče predmete:

- cicibani in pripravnica v starosti od 5 – 6 let,
- v starejšo pripravnico se vpisujejo učenci, ki obiskujejo 1. razred osnovne šole,
- in izrani ples v starosti od 5 – 14 let.

V letošnjem letu ni vpisa v 1. razred nauka o glasbi in na instrumentalni pouk.

Vpis bo v Glasbeni šoli Domžale, Ljubljanska c. 61 za vse oddelke v sredo, 23.6.1982 od 9. do 12. ure in od 15. do 17. ure.

Kasnejšega vpisa ni.

DEŽURNE TRGOVINE V LETU 1982

JULIJ: SP KIDRIČEVA Domžale, SP PRESERJE
 AVGUST: EMONA market Vir, SP BISTRICA Radomlje
 SEPTEMBER: EMONA market Mengeš, SP RAČA Domžale
 OKTOBER: MERCATOR Domžale, SP PLANINKA Količevo
 NOVEMBER: SP KIDRIČEVA Domžale, SP PRESERJE
 DECEMBER: EMONA market Vir, SP BISTRICA Radomlje

Informacije: TOZD Prehrana, Napredek Domžale.

VABILO

Gostilna pri BEVCU Lukovica, organizira 20. junija 1982 ob 9. uri

tradicionalno odprto tekmovanje v

VLEČENJU VRVI

na igrišču Osnovne šole Janko Kersnik Brdo

Informacije v gostilni (tel. 735 146)

Ekipe vabljene!